

Bruxelles, 12 aprilie 2023
(OR. en)

8231/23

**Dosar interinstituțional:
2023/0093 (COD)**

**COPEN 109
JAI 432
CODEC 589**

PROPUNERE

Sursă:	Secretara Generală a Comisiei Europene, sub semnătura dnei Martine DEPREZ, Directoare
Data primirii:	5 aprilie 2023
Destinatar:	Dna Thérèse BLANCHET, Secretară Generală a Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	COM(2023) 185 final
Subiect:	Propunere de REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI privind transferul de proceduri în materie penală

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2023) 185 final.

Anexă: COM(2023) 185 final

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 5.4.2023
COM(2023) 185 final

2023/0093 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

privind transferul de proceduri în materie penală

{SWD(2023) 77 final} - {SWD(2023) 78 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXT

• Motivele și obiectivele propunerii

Odată cu creșterea criminalității transfrontaliere, justiția penală a UE se confruntă din ce în ce mai mult cu situații în care mai multe state membre au competența de a urmări penal același caz. De exemplu, pregătirea unei infracțiuni poate avea loc într-un stat membru, în timp ce infracțiunea poate fi săvârșită într-un alt stat membru; autorii acesteia pot fi arestați într-un al treilea stat membru, iar bunurile dobândite în urma săvârșirii infracțiunii transferate către un al patrulea stat membru. Acest aspect este valabil în special în cazul infracțiunilor săvârșite de grupuri infracționale organizate, cum ar fi traficul de droguri, introducerea ilegală de migranți, traficul de persoane, traficul de arme de foc, infracțiunile împotriva mediului, criminalitatea informatică sau spălarea banilor. Urmăririle penale multiple în aceleași cazuri reprezintă o provocare nu numai în ceea ce privește coordonarea și eficacitatea urmăririlor penale, ci pot aduce, de asemenea, atingere drepturilor și intereselor persoanelor și pot conduce la suprapunerea activităților. Este posibil să fie necesară citarea pârâților, a victimelor și a martorilor pentru audieri în mai multe țări. În special, procedurile repetate implică o multiplicare a restricțiilor privind drepturile și interesele acestora, cum ar fi libera circulație. În cadrul spațiului european de justiție, este oportun să se evite, acolo unde este posibil, astfel de efecte negative și să se asigure că procedurile penale se desfășoară în statul membru cel mai bine plasat, de exemplu în statul în care a fost săvârșită infracțiunea în cea mai mare parte.

Prin urmare, sunt necesare norme comune privind transferul procedurilor penale dintr-un stat membru în altul pentru a combate în mod eficient criminalitatea transfrontalieră și pentru a se asigura că statul membru cel mai bine plasat investighează sau urmărește penal o infracțiune. Acest instrument de cooperare transfrontalieră ar oferi valoare adăugată prin îmbunătățirea funcționării corespunzătoare a spațiului european de justiție. Prin urmare, ar contribui la administrarea eficientă și adecvată a justiției penale în statele membre. Astfel de norme comune ar putea contribui cu precădere la prevenirea unor proceduri paralele inutile în diferite state membre cu privire la aceleași fapte și la aceeași persoană, care ar putea conduce la o încălcare a principiului fundamental al dreptului penal, consacrat în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), potrivit căruia o persoană nu poate fi urmărită sau pedepsită penal de două ori pentru aceeași infracțiune (principiul *ne bis in idem*). De asemenea, normele ar putea reduce numărul procedurilor multiple cu privire la aceleași fapte sau cu privire la aceeași persoană care se desfășoară în state membre diferite. Totodată, este în interesul unei justiții penale eficace să se asigure că un transfer de proceduri penale poate avea loc atunci când predarea unei persoane în vederea urmăririi penale în temeiul unui mandat european de arestare (denumit în continuare „MEA”)¹ este amânată sau refuzată din motive precum cele în care în celălalt stat membru se desfășoară proceduri paralele pentru aceeași infracțiune. Aceasta se datorează faptului că transferul procedurilor penale ar putea permite persoanei urmărite penal să evite impunitatea.

Deși transferul procedurilor penale se poate dovedi necesar într-o serie de situații, măsurile existente la nivelul UE nu reglementează această formă de cooperare. Un acord între statele

¹ Decizia-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre.

membre ale UE cu privire la transferul de proceduri în materie penală a fost semnat în 1990², dar nu a intrat niciodată în vigoare din cauza lipsei de ratificări.

În iulie 2009, sub egida președinției suedeze, 16 state membre³ au lansat o inițiativă pentru o decizie-cadru a Consiliului privind transferul de proceduri în materie penală⁴. Cu toate acestea, statele membre au decis să înceteze negocierile odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, la 1 decembrie 2009⁵.

În absența unui act juridic specific al UE, statele membre își transferă în prezent procedurile penale de la una la alta utilizând o varietate de instrumente juridice, fără un cadru juridic uniform la nivelul UE. Cadrul juridic internațional cel mai cuprinzător privind transferul de proceduri penale – Convenția europeană privind transferul de proceduri în materie penală din 15 mai 1972 – a fost ratificat și aplicat doar de 13 state membre. Majoritatea statelor membre utilizează articolul 21⁶ din Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală din 20 aprilie 1959⁷ ca mecanism prin care se solicită ca urmărirea penală a unui suspect să se deruleze într-o altă țară care este parte la convenție. Cu toate acestea, procedura de transfer este în mare parte nereglementată în ceea ce privește această formă de cooperare. Alte teme juridice ale cooperării în acest domeniu includ dreptul intern, acordurile bilaterale sau multilaterale sau principiul reciprocității.

În raportul său privind calea de urmat în domeniul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală din mai 2019⁸, președinția română a sugerat ca oportunitatea unei propuneri legislative privind transferul procedurilor în materie penală să fie explorată în continuare. În decembrie 2020, Consiliul, în concluziile sale privind mandatul european de arestare⁹, a invitat Comisia să analizeze dacă un instrument al UE privind transferul procedurilor în materie penală ar fi fezabil și ar aduce o valoare adăugată. Eurojust și Rețeaua judiciară europeană au prezentat¹⁰, de asemenea, o serie de probleme de natură juridică și practică cu care se confruntă autoritățile în absența unor norme și proceduri comune clare și au solicitat crearea unui instrument al UE în acest domeniu.

În absența unui cadru juridic comun și pe fondul diferențelor dintre sistemele naționale de justiție penală ale statelor membre, și anume dacă autoritățile de urmărire penală ale unui stat membru au capacitatea de a se abține de la începerea urmăririi penale sau dacă au datoria de a urmări penal orice infracțiune care intră în sfera lor de competență, transferurile de proceduri

² <https://www.consilium.europa.eu/en/documents-publications/treaties-agreements/agreement/?id=1990106&DocLanguage=en>.

³ BE, BG, CZ, DK, EE, EL, ES, FR, LT, LV, HU, NL, RO, SI, SK și SE.

⁴ https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX%3A52009IG0912%2801%29#ntc3-C_2009219EN.01000701-E0003.

⁵ Acest fapt s-a datorat unei modificări aduse procedurii decizionale, președinția Consiliului exprimându-și speranța ca un nou instrument să fie prezentat în temeiul Tratatului de la Lisabona, documentele 16437/09 și 16826/2/09 ale Consiliului.

⁶ Uneori coroborat cu articolul 6 din Convenția cu privire la asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene din 29 mai 2000.

⁷ <https://rm.coe.int/1680074cc8>.

⁸ <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9728-2019-INIT/ro/pdf>.

⁹ [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX:52020XG1204\(02\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX:52020XG1204(02)).

¹⁰ [Raportul Eurojust privind transferul de proceduri în UE](#), publicat în 2023, [„Raportul privind recomandările scrise ale Eurojust privind jurisdicția”](#), publicat în 2021, [„Raportul privind cazurile Eurojust în domeniul prevenirii și soluționării conflictelor de jurisdicție”](#), publicat în 2018, și [„Raportul seminarului strategic privind conflictele de competență, transferul de proceduri și principiul ne bis in idem”](#), organizat de Eurojust în 2015. [Concluziile celei de a 52-a reuniuni plenare a RJE privind rolul RJE în promovarea aplicării practice a instrumentelor UE de recunoaștere reciprocă](#) publicate în 2019.

penale s-au confruntat cu o serie de probleme de natură juridică și practică. Experiența practică arată că eficiența procedurii de transfer este afectată, în special, de întârzierile nejustificate și de lipsa de comunicare între autorități. Urmărirea penală ineficace a fost, de asemenea, identificată drept o problemă, dat fiind că transferurile de proceduri penale nu au loc întotdeauna atunci când ar fi în interesul justiției, cum ar fi în cazurile în care infracțiunea a fost săvârșită într-un stat membru, dar atât victima, cât și suspectul se află într-un alt stat membru. În plus, este posibil ca statul solicitat să nu aibă competența de a urmări penal o cauză, dacă nu s-ar putea stabili niciun factor de legătură în ceea ce privește competența. În special, în situațiile în care predarea unei persoane în temeiul unui MEA este întârziată sau refuzată, lipsa competenței de a urmări penal cauza în statul solicitat ar putea conduce chiar la impunitate. Problemele menționate pot duce la întârzieri în procedurile penale cauzate de procedurile de transfer de lungă durată, precum și la utilizarea ineficientă a resurselor umane și financiare, de exemplu din cauza procedurilor care se desfășoară în paralel în două sau mai multe state membre. În plus, diferențele de la un sistem național la altul în ceea ce privește calitatea procesuală, drepturile și interesele victimelor și ale persoanelor suspectate sau acuzate pot genera, în cazul transferului de proceduri, insecuritate juridică și o protecție insuficientă a drepturilor persoanelor în cauză.

Pentru a soluționa aceste probleme, Comisia a decis să propună un nou instrument privind transferul procedurilor penale. Această inițiativă este inclusă în programul de lucru al Comisiei pentru 2022¹¹. Propunerea are patru obiective, în special:

1. îmbunătățirea administrării eficiente și adecvate a justiției în UE;
2. îmbunătățirea respectării drepturilor fundamentale în procesul de transfer al procedurilor penale;
3. îmbunătățirea eficienței și a securității juridice a transferurilor de proceduri penale și
4. permiterea transferurilor de proceduri penale, în cazul în care acestea sunt în interesul justiției, dar nu sunt posibile în prezent între statele membre, și reducerea fenomenului impunității.

• **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat**

Decizia-cadru 2009/948/JAI a Consiliului¹² stabilește o procedură pentru schimbul de informații și pentru consultări directe între autoritățile competente pentru a se ajunge la o soluție eficientă și pentru a se evita orice consecințe negative care ar putea decurge din procedurile paralele. În mod similar, alte acte legislative ale UE în materie penală, în special pentru anumite tipuri de criminalitate, cum ar fi combaterea terorismului [Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului, Decizia-cadru 2002/475/JAI a Consiliului] și criminalitatea organizată (Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului), stabilesc factorii care trebuie luați în considerare pentru centralizarea procedurilor într-un singur stat membru atunci când mai multe state membre pot instrumenta urmărirea penală în mod valabil pe baza acelorași fapte. Totuși, aceste acte juridice nu reglementează procedura de transfer al procedurilor penale, care poate fi o soluție necesară în astfel de cazuri.

Eurojust, în special, joacă un rol esențial în facilitarea contactelor și consultărilor preliminare și în soluționarea problemelor legate de jurisdicție. Eurojust poate solicita autorităților

¹¹ https://commission.europa.eu/system/files/2023-01/cwp2022_en.pdf

¹² Decizia-cadru 2009/948/JAI a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind prevenirea și soluționarea conflictelor referitoare la exercitarea competenței în cadrul procedurilor penale.

competente ale statelor membre în cauză să accepte că una dintre autorități poate fi mai bine plasată pentru a iniția o anchetă sau pentru a instrumenta urmărirea penală a anumitor infracțiuni specifice. Autoritățile naționale competente sunt, de asemenea, obligate să informeze Eurojust cu privire la cazurile în care au apărut sau riscă să apară conflicte de jurisdicție. Obiectivele prezentei propuneri sunt în concordanță cu Regulamentul (UE) 2018/1727 privind Eurojust¹³. În plus, Eurojust a publicat linii directoare pentru a stabili „Ce jurisdicție are competență în domeniul urmăririi penale?”¹⁴. Sugerând factori care se impun a fi avuți în vedere în cauzele multi-jurisdicționale, aceste linii directoare au facilitat stabilirea de către autoritățile naționale competente a celei mai bine plasate jurisdicții pentru a urmări penal cauzele transfrontaliere.

Instrumentele UE pentru cooperarea judiciară transfrontalieră în materie penală vizează recunoașterea hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare privind: (i) executarea sentințelor¹⁵; (ii) predarea persoanelor în temeiul unui mandat european de arestare; (iii) strângerea probelor prin intermediul unui ordin european de anchetă¹⁶; precum și procedurile de asistență judiciară reciprocă, în special schimburile spontane de informații¹⁷, și desfășurarea de anchete penale prin intermediul unei echipe comune de anchetă¹⁸. Adoptarea unor norme comune privind transferul de proceduri penale ar completa legislația UE privind cooperarea judiciară transfrontalieră, în special prin încercarea de a evita riscul de impunitate în cazul în care predarea unei persoane arestate în temeiul unui MEA în vederea efectuării urmăririi penale ar fi refuzată. Cererile în temeiul prezentei propuneri de regulament pot fi emise pentru orice tip de infracțiune. Prin urmare, transferul procedurilor penale poate constitui o alternativă utilă la emiterea unui MEA, în cazul în care acest fapt se dovedește disproporționat sau imposibil, de exemplu deoarece pragurile de pedeapsă nu sunt atinse. Dacă, după adoptarea cadrului juridic propus, autoritățile optează din ce în ce mai mult pentru transferul de proceduri penale, gradul de utilizare a procedurilor MEA ar putea scădea. În mod similar, aceasta ar putea duce la o scădere a gradului de utilizare a ordinului european de supraveghere judiciară¹⁹, care permite unei persoane suspectate să facă obiectul unei măsuri de supraveghere judiciară în statul său membru de origine până la data la care procesul are loc într-un alt stat membru, în loc să fie plasată în arest preventiv.

Propunerea se întemeiază pe normele minime existente ale UE privind drepturile persoanelor în cadrul procedurii penale, adoptate cu scopul de a consolida încrederea reciprocă a statelor membre în sistemele de justiție penală ale celorlalte state membre, pentru a facilita astfel recunoașterea reciprocă a hotărârilor în materie penală: cele șase directive privind drepturile

¹³ Regulamentul (UE) 2018/1727 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Justiție Penală (Eurojust) și de înlocuire și abrogare a Deciziei 2002/187/JAI a Consiliului, JO L 295, 21.11.2018, p. 138.

¹⁴ <https://www.eurojust.europa.eu/sites/default/files/assets/2016-jurisdiction-guidelines-ro.pdf>.

¹⁵ Cum ar fi Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană.

¹⁶ Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind ordinul european de anchetă în materie penală.

¹⁷ Convenție elaborată de Consiliu în temeiul articolului 34 din Tratatul privind Uniunea Europeană, cu privire la asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene.

¹⁸ Pe baza Deciziei-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind echipele comune de anchetă sau a Convenției elaborate de Consiliu în temeiul articolului 34 din Tratatul privind Uniunea Europeană, cu privire la asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene.

¹⁹ Decizia-cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă (JO L 294, 11.11.2009, p. 20).

procedurale 2010/64/UE²⁰, 2012/13/UE²¹, 2013/48/UE²², 2016/343²³, 2016/800²⁴ și 2016/1919²⁵, precum și Directiva 2012/29/UE privind drepturile victimelor²⁶.

- **Coerența cu alte politici ale UE**

Programul de la Haga privind consolidarea libertății, securității și justiției în Uniunea Europeană²⁷ solicită statelor membre să ia în considerare posibilitățile de concentrare a urmăririlor penale în cauzele multilaterale transfrontaliere într-un singur stat membru, în vederea creșterii eficienței urmăririlor penale, asigurându-se, în același timp, administrarea adecvată a justiției.

Programul de măsuri de punere în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor în materie penală²⁸ prevede crearea unui instrument care să permită transferul procedurilor penale către alte state membre.

Concluziile Consiliului din decembrie 2020 privind „Mandatul european de arestare și procedurile de extrădare – provocări actuale și calea de urmat” invită Comisia să ia în considerare elaborarea unei propuneri legislative.

Propunerea face parte din strategia UE de combatere a criminalității organizate 2021-2025²⁹.

Formarea profesioniștilor din domeniul justiției cu privire la dreptul UE este un instrument esențial pentru asigurarea aplicării corecte și eficace a acestuia. Pentru pregătirea profesioniștilor din domeniul justiției, pentru adaptarea acestora la provocările secolului XXI și pentru ținerea acestora la curent cu evoluțiile dreptului UE, Comisia a adoptat o strategie europeană în materie de formare judiciară pentru perioada 2021-2024³⁰. Obiectivul strategiei este de a se asigura că profesioniștii din domeniul justiției beneficiază de formare cu privire la

²⁰ Directiva 2010/64/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 octombrie 2010 privind dreptul la interpretare și traducere în cadrul procedurilor penale (JO L 280, 26.10.2010, p. 1).

²¹ Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale (JO L 142, 1.6.2012, p. 1).

²² Directiva 2013/48/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2013 privind dreptul de a avea acces la un avocat în cadrul procedurilor penale și al procedurilor privind mandatul european de arestare, precum și dreptul ca o persoană terță să fie informată în urma privării de libertate și dreptul de a comunica cu persoane terțe și cu autorități consulare în timpul privării de libertate (JO L 294, 6.11.2013, p. 1).

²³ Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale (JO L 65, 11.3.2016, p. 1).

²⁴ Directiva (UE) 2016/800 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind garanțiile procedurale pentru copiii care sunt persoane suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale (JO L 132, 21.5.2016, p. 1).

²⁵ Directiva (UE) 2016/1919 a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2016 privind asistența juridică gratuită pentru persoanele suspectate și persoanele acuzate în cadrul procedurilor penale și pentru persoanele căutate în cadrul procedurilor privind mandatul european de arestare (JO L 297, 4.11.2016, p. 1).

²⁶ Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului (JO L 315, 14.11.2012, p. 57).

²⁷ JO C 53, 3.3.2005, p. 1.

²⁸ JO C 12, 15.1.2001, p. 10.

²⁹ Comunicarea Comisiei referitoare la Strategia UE de combatere a criminalității organizate 2021-2025, COM(2021) 170 final.

³⁰ COM/2020/713 final.

evoluțiile dreptului Uniunii. În conformitate cu această strategie, formarea tuturor profesioniștilor din domeniul justiției ar trebui să fie organizată la scurt timp după adoptarea prezentei propuneri, pentru a se asigura că noile instrumente digitale sunt aplicate și utilizate în mod corect și fără probleme.

2. TEMEIUL JURIDIC, SUBSIDIARITATEA ȘI PROPORȚIONALITATEA

• Temei juridic

Temeiul juridic al propunerii îl constituie articolul 82 alineatul (1) literele (b) și (d) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Acest articol prevede competența UE de a stabili măsuri care să faciliteze cooperarea dintre autoritățile judiciare sau alte autorități echivalente ale statelor membre în materie de urmărire penală și să prevină și să soluționeze conflictele de competență între statele membre.

În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, acesta nu este obligatoriu pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.

În conformitate cu articolele 1-3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Irlandei, anexat la TUE și la TFUE, Irlanda poate notifica președintelui Consiliului, în scris, intenția sa de a participa la adoptarea și la aplicarea oricărei astfel de măsuri propuse, în cazul în care va avea dreptul să facă acest lucru. Notificarea trebuie transmisă în termen de trei luni de la data la care propunerea sau inițiativa a fost prezentată Consiliului în temeiul titlului V din partea a treia a TFUE.

• Subsidiaritatea (în cazul competențelor neexclusive)

În temeiul articolului 4 alineatul (1) litera (j) din TFUE, competența de adoptare a măsurilor în spațiul de libertate, securitate și justiție este partajată de UE cu statele sale membre. Prin urmare, statele membre pot acționa singure pentru a reglementa transferul procedurilor penale.

Cu toate acestea, un cadru juridic privind transferul procedurilor penale nu poate fi realizat în mod suficient și optim de către statele membre acționând individual, deoarece este o chestiune transfrontalieră. Acest lucru este demonstrat de actualul cadru juridic fragmentat, care generează provocări juridice și practice. Acordurile bilaterale dintre statele membre nu ar rezolva nici ele problemele, deoarece, în cele din urmă, ar fi necesar să se încheie astfel de acorduri bilaterale între toate statele membre.

Răspunsurile la consultările publice pe teme specifice confirmă faptul că acțiunile UE în acest domeniu pot produce rezultate mai bune decât acțiunile statelor membre.

Atât Consiliul, cât și Parlamentul European au recunoscut că aceste provocări necesită acțiuni care depășesc nivelul național. În Concluziile Consiliului din decembrie 2020³¹, Comisia este invitată să aibă în vedere o nouă propunere, iar în Rezoluția Parlamentului European din decembrie 2021³², Comisiei i se solicită să prezinte o propunere legislativă.

³¹ [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX:52020XG1204\(02\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX:52020XG1204(02)).

³² https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2021-0501_RO.html.

Având în vedere aspectul transfrontalier al problemelor subliniate mai sus, propunerea trebuie să fie adoptată la nivelul UE în vederea atingerii obiectivelor.

- **Proportionalitatea**

Propunerea stabilește norme în temeiul cărora o autoritate competentă din UE poate solicita preluarea procedurilor penale, în cazul în care acest fapt ar îmbunătăți administrarea eficientă și adecvată a justiției și cu condiția respectării criteriilor stabilite. Pe tot parcursul textului propus, opțiunile alese sunt cele mai puțin intruzive pentru sistemele naționale de justiție penală ale statelor membre, ținând seama în special de faptul că, în temeiul unora dintre sistemele juridice, urmărirea penală este obligatorie (principiul legalității), iar în temeiul altora procurorul poate decide în mod discreționar să nu înceapă urmărirea penală în cazul în care nu este în interesul public (principiul oportunității).

Propunerea se limitează la cererile emise în cadrul procedurilor penale. Cererile pot fi emise pentru orice tip de infracțiune și, prin urmare, transferul procedurilor penale ar completa sistemul de predare a persoanelor în temeiul unui MEA și ar putea oferi o alternativă utilă la emiterea unui MEA, în cazul în care acest fapt se dovedește disproporționat sau imposibil, de exemplu deoarece pragurile de pedeapsă nu sunt atinse. De asemenea, propunerea acordă autorității solicitate o marjă de apreciere suficientă pentru a refuza o cerere, în special în cazul în care consideră că transferul nu este în interesul unei administrări eficiente și adecvate a justiției. În plus, aceasta nu impune nicio obligație autorității solicitate de a urmări penal o infracțiune.

Propunerea prevede o normă conform căreia admiterea probelor transferate din statul solicitant nu trebuie refuzată în cadrul procedurilor penale în statul solicitat pentru simplul motiv că astfel de probe au fost colectate într-un alt stat membru, dar competența instanței de judecată de a evalua în mod liber probele nu este afectată de prezentul regulament. În acest sens, propunerea respectă normele deja prevăzute în Regulamentul (UE) 2017/1939 al Consiliului³³.

Prezentul regulament prevede competența în cazuri specifice pentru a se asigura că, pentru ca procedurile penale să fie transferate în conformitate cu prezentul regulament, statul solicitat își poate exercita competența în raport cu infracțiunile în cazul cărora se aplică legea statului solicitant. Această competență poate fi exercitată numai în baza cererii de transfer al procedurilor penale atunci când aceasta se impune în interesele unei administrări eficiente și adecvate a justiției.

Prin urmare, propunerea nu depășește nivelul minim necesar pentru realizarea la nivel european a obiectivului declarat și ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestui obiectiv.

- **Alegerea instrumentului**

Întrucât propunerea vizează proceduri transfrontaliere, în cazul cărora sunt necesare norme uniforme, Comisia propune un regulament ca instrument juridic. Un regulament se aplică direct în toate statele membre și este obligatoriu în toate elementele sale. Se garantează astfel că toate statele membre aplică normele în același mod și că normele intră în vigoare în același

³³ Regulamentul (UE) 2017/1939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO), JO L 283, 31.10.2017, p. 1.

timp. Se asigură securitatea juridică prin evitarea interpretărilor diferite între statele membre, prevenind astfel fragmentarea juridică și alte aspecte care afectează în prezent transferul procedurilor penale.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR EX POST, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

- **Consultările cu părțile interesate**

În contextul elaborării propunerii, Comisia a organizat consultări ample în 2021 și 2022. Consultările au vizat o gamă largă de părți interesate reprezentând cetățenii, autoritățile publice, mediul academic și alte grupuri de interese relevante. Consultările au constatat în (i) feedback din partea publicului cu privire la cererea de contribuții; (ii) o consultare publică deschisă; (iii) consultări specifice cu autoritățile statelor membre, Eurojust, Rețeaua judiciară europeană, Parchetul European, Europol, Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene; (iv) o reuniune cu experți ai autorităților statelor membre și (v) o reuniune cu Grupul de experți în materie de drept penal al Comisiei.

În general, există un consens larg cu privire la faptul că UE ar trebui să abordeze problemele actuale legate de transferurile de proceduri penale prin adoptarea unui nou instrument legislativ. S-a subliniat în repetate rânduri că este necesară o procedură transfrontalieră mai eficientă și că autoritățile se confruntă cu o serie de probleme în cadrul juridic actual, care decurg din lipsa unor proceduri comune clare, cum ar fi lipsa de comunicare, întârzierile nejustificate în procedurile de transfer, costurile ridicate de traducere a documentelor și cererile de transfer nejustificate.

Feedbackul primit a stat la baza pregătirii propunerii și a documentului de lucru însoțitor al serviciilor Comisiei. Un rezumat detaliat al rezultatelor consultărilor Comisiei este inclus în documentul de lucru al serviciilor acesteia.

- **Obținerea și utilizarea cunoștințelor de specialitate**

Pe lângă consultările cu părțile interesate menționate mai sus, Comisia a colectat și a utilizat expertiză din alte surse.

În special, propunerea se bazează pe rapoartele Eurojust și ale Rețelei judiciare europene³⁴.

Propunerea ia în considerare, de asemenea, rezultatele unui proiect de cercetare privind transferul procedurilor penale în UE³⁵, care a fost cofinanțat de Comisia Europeană din programul „Justiție”.

- **Document de lucru al serviciilor Comisiei**

Propunerea este însoțită de un document de lucru al serviciilor Comisiei³⁶, care conține o descriere detaliată a problemei și stabilește obiectivele propunerii. De asemenea, analizează soluția propusă în ceea ce privește eficacitatea, eficiența, drepturile fundamentale și coerența cu alte instrumente de cooperare judiciară transfrontalieră ale UE.

Nu a fost efectuată nicio evaluare a impactului în ceea ce privește această inițiativă, în principal din cauza lipsei unor opțiuni realiste și a impactului limitat asupra cetățenilor și

³⁴ A se vedea mai sus, la nota de subsol 11.

³⁵ <https://www.eur.nl/en/esl/research/our-research/eu-and-nwo-funded-research-projects/transfer-criminal-proceedings>.

³⁶ Documentul de lucru al serviciilor Comisiei SWD(2023) 77.

întreprinderilor³⁷. În ansamblu, potrivit concluziilor prevăzute în documentul de lucru al serviciilor Comisiei, se preconizează că propunerea va spori în mod semnificativ eficacitatea transferului de proceduri penale în diferite moduri, întrucât: (i) ar consolida securitatea prin capacitatea de a investiga, de a urmări penal și de a sancționa infracțiunile; (ii) ar reduce întârzierile în procedura de transfer; (iii) ar permite transferurile procedurilor penale în cazul în care acestea lipsesc în prezent și (iv) ar asigura o securitate juridică sporită.

Prin stabilirea unei proceduri complete de solicitare și luare a unei decizii cu privire la transferul procedurilor penale cu o listă comună de criterii, o listă exhaustivă de motive de refuz și obligații clare de răspuns, se preconizează că propunerea va crește numărul de proceduri penale transferate cu succes. Un cadru juridic cuprinzător ar oferi o mai mare securitate juridică pentru toate părțile interesate vizate și ar reduce nivelul fragmentării.

Se preconizează că impactul asupra cetățenilor va fi pozitiv. În situația în care persoanele fizice ar fi părți în cadrul procedurilor penale, fie în calitate de suspecți, fie în calitate de victime, un cadru juridic comun ar contribui la asigurarea proximității procedurilor, care să aibă loc în statul membru de cetățenie/reședință, dacă este posibil. Deși această situație nu se va aplica în toate cazurile, deoarece va depinde de circumstanțele fiecărui caz în parte (de exemplu, mai mulți suspecți sau victime din diferite state membre), se preconizează un impact global pozitiv asupra acestora.

Se preconizează că instituirea sistemului informatic descentralizat va spori eficiența și eficacitatea comunicării dintre autorități. Comunicarea prin intermediul acestui instrument electronic are scopul de a economisi timp și costuri pentru autorități. Sistemul informatic descentralizat ar permite accelerarea fluxului de informații între utilizatorii săi, ar îmbunătăți securitatea datelor schimbate și ar spori transparența. Se poate preconiza că utilizarea canalului digital va avea totodată un impact pozitiv asupra mediului, ca urmare a reducerii consumului de hârtie și a utilizării serviciilor poștale. În plus, se anticipează efecte pozitive asupra simplificării și a sarcinilor administrative.

• Drepturi fundamentale

Procedurile paralele aflate în desfășurare în diferite state membre cu privire la aceeași infracțiune sunt nu numai dificil de coordonat și de urmărit penal în mod eficace, ci creează, de asemenea, sarcini disproporționate pentru persoanele implicate, care fac obiectul unei duplicări a procedurilor și se confruntă cu multiple restricții ale drepturilor și intereselor lor din cauza diferitelor mandate de arestare, percheziții și interogări efectuate în două sau mai multe state membre. De asemenea, acestea riscă să încalce principiul fundamental al dreptului penal, potrivit căruia o persoană nu poate fi urmărită și pedepsită penal de două ori pentru aceeași infracțiune. Prin facilitarea transferurilor de proceduri penale între statele membre, propunerea urmărește să prevină astfel de încălcări și să se asigure că procedurile sunt concentrate în statul membru care este cel mai bine plasat să instrumenteze urmărirea penală. Numărul tot mai mare de cereri de pronunțare a unor hotărâri preliminare adresate Curții de Justiție a Uniunii Europene în ultimii ani, prin care se solicită clarificări cu privire la interpretarea principiului *ne bis in idem* în temeiul dreptului Uniunii, dovedește că procedurile paralele, care pot conduce la încălcări ale principiului, pot avea loc în practică și sunt adesea dificil de identificat și de soluționat. Acest fapt se reflectă, de asemenea, în cazurile Eurojust³⁸, unde se observă că, de foarte multe ori, atunci când autoritățile naționale iau cunoștință de existența unor proceduri paralele pentru aceleași fapte și împotriva aceleiași persoane într-un alt stat membru, transferul procedurilor penale este soluția esențială pentru a

³⁷ Astfel cum se explică în continuare în documentul de lucru al serviciilor Comisiei.

³⁸ <https://www.eurojust.europa.eu/sites/default/files/assets/eurojust-report-on-the-transfer-of-proceedings-in-the-eu.pdf>.

evita încălcarea principiului *ne bis in idem* și pentru a respecta articolul 50 din cartă și articolul 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen.

Propunerea include o serie de garanții pentru a asigura respectarea drepturilor fundamentale ale persoanelor implicate în procedura de transfer. Intervenția unei autorități judiciare atunci când se solicită transferul atât în statul solicitant, cât și în statul solicitat, garantează că legalitatea măsurii a fost verificată și că cererea nu aduce atingere în mod nejustificat drepturilor fundamentale. Autoritatea solicitantă are obligația de a se asigura, în cazul individual, că sunt îndeplinite criteriile de transfer al procedurii penale. În plus, persoana suspectată sau acuzată, precum și victimele care au reședința în statul solicitant trebuie să fie consultate cu privire la transferul avut în vedere și trebuie să aibă posibilitatea de a-și exprima opinia într-o limbă pe care o înțeleg. Persoanele suspectate și acuzate, precum și victimele care au reședința în statul solicitant sunt informate cu privire la decizia de a accepta sau de a refuza transferul procedurii penale, precum și cu privire la căile de atac disponibile pentru a contesta decizia de acceptare a transferului. Excepțiile se pot aplica atât obligației de consultare, cât și obligației de a furniza informații cu privire la decizia luată, în cazul în care acest fapt ar putea aduce atingere caracterului confidențial al anchetei. Propunerea prevede în mod specific dreptul la o cale de atac eficientă pentru persoanele suspectate, acuzate și victime împotriva deciziei de acceptare a transferului procedurii penale. Revizuirea efectuată de către o autoritate judiciară constituie în acest caz o garanție suplimentară. Există, de asemenea, motive de refuz întemeiate pe nerespectarea principiului *ne bis in idem*, precum și pe imunități și privilegii. În plus, ca o garanție generală, propunerea prevede în mod explicit că dispozițiile sale nu ar trebui interpretate ca având ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice, astfel cum sunt consacrate la articolul 6 din TUE.

În cele din urmă, întrucât propunerea reglementează transferul procedurilor penale, toate garanțiile procedurale de drept penal se aplică acestor proceduri penale. Aceasta include în special dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, astfel cum sunt consacrate la articolul 6 din Convenția europeană a drepturilor omului și la articolele 47 și 48 din Cartă. Aceasta include, de asemenea, legislația relevantă la nivelul UE privind drepturile procedurale ale persoanelor suspectate și acuzate în cadrul procedurilor penale, și anume Directivele 2010/64/UE, 2012/13/UE, 2013/48/UE, 2016/343, 2016/800 și 2016/1919. Prin stabilirea unor standarde minime de protecție în cadrul procedurilor penale în întreaga UE, aceste directive au ca rezultat sporirea încrederii în sistemele de justiție penală ale tuturor statelor membre, fapt ce conduce la rândul său la o cooperare judiciară mai eficientă într-un climat de încredere reciprocă.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Este posibil ca statele membre să suporte costuri punctuale pentru adaptarea la noile norme ale regulamentului, în special costuri care decurg din necesitatea formării judecătorilor, a procurorilor și a altor autorități competente cu privire la noile norme. Se preconizează că principalele costuri recurente vor fi costurile de traducere a documentelor din dosar. Totuși, se preconizează că aceste costuri vor fi oarecum contrabalansate de creșterea eficienței și de economiile de costuri generate de regulament.

Dispozițiile propunerii privind comunicarea electronică prin intermediul sistemului informatic descentralizat, în conformitate cu Regulamentul (UE) ../.... [Regulamentul privind

digitalizarea]³⁹ ar avea, de asemenea, un impact asupra bugetului UE. Aceste costuri, care urmează să fie acoperite din bugetul programului „Justiție”, ar fi minore, deoarece sistemul informatic descentralizat nu ar trebui să fie dezvoltat de la zero, ci ar fi dezvoltat pentru numeroase instrumente ale UE de cooperare judiciară în materie penală în temeiul [Regulamentului privind digitalizarea], fiind necesare doar mici ajustări pentru procedura propusă de prezenta propunere.

De asemenea, statele membre ar putea suporta unele costuri pentru instalarea și întreținerea punctelor de acces ale sistemului informatic descentralizat situate pe teritoriul lor și pentru adaptarea sistemelor lor informatice naționale pentru a le face interoperabile cu punctele de acces. Cu toate acestea, astfel cum s-a menționat, cea mai mare parte a acestor investiții financiare ar fi fost deja efectuate în contextul digitalizării altor instrumente ale UE privind cooperarea judiciară în materie penală. În plus, statele membre ar avea posibilitatea de a solicita granturi pentru finanțarea acestor costuri în cadrul programelor financiare relevante ale UE, în special al fondurilor politicii de coeziune și al programului „Justiție”.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și modalități de monitorizare, evaluare și raportare**

Un regulament este direct aplicabil în toate statele membre, fără a fi necesară în prealabil transpunerea în dreptul intern. Propunerea prevede obligații adecvate de monitorizare, evaluare și raportare.

Comisia va organiza reuniuni ale experților statelor membre pentru a discuta problemele care decurg din transferul procedurilor penale. Eurojust și Rețeaua judiciară europeană vor juca un rol important în procedura de transfer. Aceste forumuri, precum și alte rețele profesionale pot fi utilizate pentru a colecta feedback de la practicieni (autoritățile publice din statele membre) cu privire la experiențele și problemele legate de aplicarea practică a regulamentului.

Comisia va prezenta un raport Parlamentului European și Consiliului în termen de 5 ani de la intrarea în vigoare a regulamentului. Raportul se va baza, printre alte surse, pe contribuțiile autorităților statelor membre și ale altor părți interesate relevante.

- **Explicații detaliate cu privire la dispozițiile specifice ale propunerii**

Propunerea cuprinde cinci capitole: (i) dispoziții generale; (ii) transferul procedurilor penale; (iii) efectele transferului procedurilor penale; (iv) mijloace de comunicare și (v) dispoziții finale.

CAPITOLUL I: Dispoziții generale

Articolul 1 stabilește obiectul regulamentului. Propunerea stabilește norme în temeiul cărora un stat membru poate prelua o procedură penală la cererea unui alt stat membru. Propunerea se aplică în toate cazurile de transfer al procedurilor penale în UE din momentul în care o persoană a fost identificată ca fiind suspectată.

³⁹ Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind digitalizarea cooperării judiciare și a accesului la justiție în cadrul procedurilor transfrontaliere în materie civilă, comercială și penală și de modificare a anumitor acte din domeniul cooperării judiciare, COM(2021) 759 final.

Articolul 2 definește, în sensul propunerii, termenii „stat solicitant”, „stat solicitat”, „autoritate solicitantă”, „autoritate solicitată”, „sistem informatic descentralizat” și „victimă”.

Definiția autorității „solicitante” și a celei „solicitate” trebuie coroborată cu articolul 30, conform căruia statele membre au obligația de a notifica Comisiei autoritățile competente solicitante și solicitate.

Articolul 3 prevede competența în cazuri specifice. Autoritatea solicitată poate accepta transferul unei proceduri penale numai dacă are competența de a urmări penal infracțiunea. Prin urmare, pentru a îmbunătăți eficiența procedurii de transfer, această dispoziție prevede că, în situațiile enumerate la articolul respectiv, competența este conferită statului solicitat în cazurile în care, în caz contrar, acesta nu ar fi competent. Statul solicitat ar trebui să aibă competența de a judeca infracțiunile pentru care se solicită transferul, ori de câte ori se consideră că statul membru respectiv este cel mai bine plasat să instrumenteze urmărirea penală. O astfel de competență poate fi exercitată numai în urma unei cereri de transfer al procedurii penale dintr-un alt stat membru care are competența inițială de a urmări penal infracțiunea.

Articolul 4 are drept scop să ofere un temei juridic pentru ca autoritățile din statul solicitant care au competența inițială de a declanșa proceduri penale să renunțe la procedurile penale, să le suspende sau să le înceteze în favoarea unui stat membru identificat ca fiind mai bine plasat pentru a desfășura urmărirea penală. Dispoziția este elaborată pentru ca statele membre care au sisteme juridice bazate pe urmărirea penală obligatorie să se poată prevala de dispozițiile prezentului regulament.

CAPITOLUL 2: TRANSFERUL PROCEDURILOR PENALE

Acest capitol prevede criteriile și procedura de solicitare a transferului de proceduri penale și procedura de luare a unei decizii privind transferul procedurilor penale. Astfel de norme comune au scopul de a preveni desfășurarea în două sau mai multe state membre a unor proceduri penale paralele inutile privind aceleași fapte și aceeași persoană, precum și de a reduce numărul de proceduri multiple și de a evita impunitatea în cazul în care predarea unei persoane pentru care a fost emis un mandat european de arestare este refuzată.

Articolul 5 stabilește criteriile pentru solicitarea transferului unei proceduri penale.

Prezentul regulament se aplică tuturor infracțiunilor. Procedurile penale sunt interpretate în sensul că reglementează toate etapele procedurilor penale, inclusiv etapa de urmărire penală și etapa de judecată. Prezentul regulament nu se aplică cererilor de transfer al procedurilor administrative.

Prezentul regulament nu impune nicio obligație de a solicita un transfer de proceduri penale. În cazul în care autoritatea solicitantă consideră că transferul unei proceduri penale este necesar și adecvat și că, în special, sunt aplicabile unul sau mai multe dintre criteriile enumerate la articolul 5 alineatul (2), aceasta poate solicita celui alt stat membru care este mai bine plasat pentru a urmări penal infracțiunea să preia respectivele proceduri penale. Lista criteriilor nu este exhaustivă. Justificarea unei cereri de transfer al unei proceduri penale ar trebui să fie evaluată cu atenție, de la caz la caz, pentru a identifica statul membru care este cel mai bine plasat pentru a instrumenta urmărirea penală a infracțiunii în cauză, iar motivarea acestui tip de cereri urmând să fie redactată în mod clar.

Prezentul regulament oferă, de asemenea, persoanei suspectate sau acuzate, ori victimei, posibilitatea de a solicita autorităților competente ale statului solicitant sau ale statului solicitat să inițieze o procedură de transfer al procedurii penale. Cu toate acestea, astfel de cereri nu creează o obligație pentru statul solicitant sau pentru statul solicitat de a solicita sau de a transfera procedurile penale către statul solicitat.

Articolul 6 stabilește norme privind luarea în considerare a drepturilor și intereselor persoanei suspectate sau acuzate atunci când se decide transferul procedurii penale. În special, autoritatea solicitantă este obligată să informeze persoana suspectată sau acuzată cu privire la transferul preconizat al procedurii penale și să îi ofere posibilitatea de a-și exprima opinia, cu condiția ca acest fapt să nu submineze necesitatea de a asigura caracterul confidențial al unei anchete și cu excepția cazului în care persoana suspectată sau acuzată nu poate fi localizată în pofida eforturilor rezonabile depuse de autoritatea solicitantă. Această opinie ar trebui avută în vedere în mod corespunzător de către autoritatea solicitantă atunci când ia o decizie cu privire la transfer.

Articolul 7 stabilește norme privind luarea în considerare a drepturilor și intereselor victimei atunci când se decide transferul procedurii penale. În special, în cazul în care victima are reședința în statul solicitant, autoritatea solicitantă este obligată să informeze victima cu privire la transferul preconizat al procedurii penale și să îi ofere posibilitatea de a-și exprima opinia, cu condiția ca acest fapt să nu submineze necesitatea de a asigura caracterul confidențial al unei anchete. Această opinie ar trebui avută în vedere în mod corespunzător de către autoritatea solicitantă atunci când ia o decizie cu privire la transfer.

Articolul 8 prevede că ar trebui garantată o cale de atac în statul solicitat împotriva deciziei de acceptare a transferului procedurii penale.

Articolul 9 stabilește procedura de solicitare a transferului unei proceduri penale. Cererea de transfer al procedurii penale trebuie efectuată prin completarea unui certificat standard prevăzut în anexa la propunere. Acest articol stabilește, de asemenea, cerințele de traducere în ceea ce privește cererea și orice alte informații scrise care însoțesc cererea. Propunerea asigură transmiterea directă a cererii între autoritățile solicitante și cele solicitate, dar permite și posibilitatea de a obține asistență din partea autorităților centrale.

Articolul 10 impune autorității solicitante să informeze autoritatea solicitată, fără întârzieri nejustificate, cu privire la orice acte sau măsuri procedurale care au un impact asupra procedurilor penale care au fost întreprinse în statul solicitant după transmiterea cererii.

Articolul 11 prevede posibilitatea ca autoritatea solicitantă să își retragă cererea de transfer al unei proceduri penale în orice moment înainte de a primi decizia autorității solicitate de a accepta transferul.

Articolul 12 prevede că autoritatea solicitată trebuie să ia o decizie cu privire la acceptarea transferului unei proceduri penale și trebuie să ia măsurile necesare în conformitate cu dreptul său intern atunci când decide să accepte transferul unei proceduri penale. Autoritatea solicitată are deplina libertate de a decide ce măsuri trebuie luate în ceea ce privește infracțiunea care stă la baza cererii. Nicio dispoziție din prezentul regulament nu ar trebui interpretată ca fiind în conflict cu vreo putere discreționară în materie de urmărire penală prevăzută în dreptul intern și nu există nicio obligație de urmărire penală a unei cauze care a fost transferată. Prezentul regulament prevede, de asemenea, obligația autorității solicitante de a transmite documentele necesare de la dosarul cauzei către autoritatea solicitată, după ce aceasta din

urmă acceptă transferul procedurii penale, însă oferă autorităților solicitante și solicitate libertatea de a se consulta și de a conveni asupra documentelor care ar trebui trimise și traduse.

Articolul 13 prevede o listă exhaustivă a motivelor de refuz al transferului unei proceduri penale, atât obligatorii, cât și neobligatorii. Motivele obligatorii de refuz se referă la situațiile în care urmărirea penală a faptelor care stau la baza procedurii penale ce face obiectul transferului nu ar fi posibilă în statul solicitat, de exemplu atunci când conduita pentru care se solicită transferul nu este considerată infracțiune în statul solicitat. Motivele neobligatorii de refuz vizează alte situații care pot crea un obstacol în calea preluării unei proceduri penale. În special, acestea asigură autorității solicitate flexibilitatea de a refuza transferul unei proceduri penale pe care o consideră a nu fi în interesul unei administrări eficiente și adecvate a justiției.

Pentru a asigura proceduri transfrontaliere eficiente, articolul 14 stabilește un termen pentru luarea unei decizii cu privire la acceptarea transferului. Acesta prevede, de asemenea, întreruperea termenului în cazul în care este necesar să se solicite renunțarea la un privilegiu sau la o imunitate.

Articolul 15 încurajează autoritățile solicitante și solicitate să se consulte reciproc fără întârziere pentru a asigura aplicarea eficientă a prezentului regulament.

Articolul 16 prevede posibilitatea autorităților solicitante și solicitate de a solicita asistență din partea Eurojust sau a Rețelei judiciare europene în orice etapă a procedurii.

Articolul 17 prevede că fiecare stat membru suportă propriile costuri de transfer al procedurilor penale; cu toate acestea, autoritatea solicitantă poate, în anumite cazuri, să prezinte autorității solicitate o propunere de suportare în comun a costurilor.

Articolul 18 oferă posibilitatea de a desemna autorități centrale în scopul asistenței administrative. În cazul în care un stat membru dorește să utilizeze această posibilitate, acesta are obligația de a notifica Comisiei autoritatea centrală desemnată în conformitate cu articolul 30.

CAPITOLUL 3: EFECTELE TRANSFERULUI PROCEDURILOR PENALE

Acest capitol stabilește efectele transferului de proceduri penale.

Articolul 19 prevede că, în statul solicitant, procedurile penale transferate trebuie suspendate sau încetate la primirea informațiilor care confirmă că autoritatea solicitată preia procedura penală respectivă. Autoritatea solicitantă poate continua sau redeschide procedura penală numai în cazul în care autoritatea solicitată ia o decizie de încetare a acesteia, cu condiția ca o astfel de decizie să nu încalce principiul *ne bis in idem*. Posibilitatea victimei de a iniția sau de a solicita redeschiderea procedurii penale în statul solicitant în conformitate cu dreptul intern al statului respectiv rămâne neafectată atât timp cât nu încalcă principiul *ne bis in idem*.

Articolul 20 prevede că dreptul intern și procedurile naționale ale statului solicitat se aplică procedurii penale odată ce aceasta este transferată. Orice act, măsură de investigare sau probă colectată în statul solicitant în scopul procedurii penale în cauză ar trebui să aibă aceeași valabilitate în statul solicitat ca și cum ar fi fost efectuată în mod valabil de către autoritățile sale, cu excepția cazului în care acest aspect ar fi contrar principiilor fundamentale de drept ale statului solicitat. În contextul transferării unei proceduri penale, statul solicitat ar trebui să

aplice dreptul intern pentru a stabili pedeapsa pentru infracțiunea în cauză. În cazul în care infracțiunea a fost săvârșită pe teritoriul statului solicitant, la stabilirea pedepsei, autoritățile solicitate pot lua în considerare pedeapsa maximă prevăzută de legea statului solicitant, atât timp cât aceasta este în beneficiul persoanei acuzate și în conformitate cu legislația statului solicitat. Scopul dispoziției este de a evita situațiile în care transferul procedurii penale ar conduce la aplicarea de către statul solicitat a unei pedepse mai aspre decât pedeapsa maximă prevăzută pentru aceeași infracțiune în statul solicitant. Obiectivul este de a asigura respectarea principiului securității juridice și previzibilitatea legii aplicabile persoanelor suspectate sau acuzate în cauză.

Articolul 21 prevede obligația autorității solicitate de a informa autoritatea solicitantă cu privire la orice decizie luată la încheierea procedurilor penale.

CAPITOLUL 4: MIJLOACE DE COMUNICARE

Acest capitol conține dispoziții privind mijloacele de comunicare electronică între autoritățile solicitante și cele solicitate, precum și cu autoritățile centrale și cu Eurojust, prin intermediul unui sistem informatic descentralizat.

CAPITOLUL 5: DISPOZIȚII FINALE

Acest capitol conține dispoziții privind statisticile, raportarea, adoptarea de acte delegate în cazul în care se impune modificarea certificatului anexat la prezenta propunere, notificările din partea statelor membre, relația propunerii cu acordurile și înțelegerile internaționale, precum și dispoziții tranzitorii privind mijloacele de comunicare între autorități înainte ca obligația de a utiliza sistemul informatic descentralizat să devină aplicabilă.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI**privind transferul de proceduri în materie penală**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și în special articolul 82 alineatul (1) literele (b) și (d),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European⁴⁰,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Uniunea și-a stabilit obiectivul de a menține și de a dezvolta un spațiu de libertate, securitate și justiție.
- (2) Programul de la Haga privind consolidarea libertății, securității și justiției în Uniunea Europeană⁴¹ solicită statelor membre să ia în considerare posibilitățile de concentrare a urmăririlor penale în cauzele multilaterale transfrontaliere într-un singur stat membru, în vederea creșterii eficienței urmăririlor penale, asigurându-se, în același timp, administrarea adecvată a justiției.
- (3) Programul de măsuri de punere în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor în materie penală⁴² prevede crearea unui instrument care să permită transferul procedurilor penale către alte state membre.
- (4) Dezvoltarea în continuare a cooperării judiciare între statele membre este necesară pentru a spori administrarea eficientă și adecvată a justiției penale în cadrul spațiului comun de libertate, securitate și justiție și pentru a se asigura că statul membru cel mai bine plasat investighează sau urmărește penal o infracțiune. În special, normele comune pentru statele membre în ceea ce privește transferul de proceduri penale ar putea contribui la prevenirea procedurilor penale paralele inutile în diferite state membre cu privire la aceleași fapte și la aceeași persoană, care ar putea conduce la o încălcare a principiului *ne bis in idem*. De asemenea, normele ar putea reduce numărul procedurilor penale multiple cu privire la aceleași fapte sau cu privire la aceeași persoană care se desfășoară în state membre diferite. Totodată, ele vizează să se asigure că un transfer de proceduri penale poate avea loc atunci când predarea unei persoane în vederea urmăririi penale în temeiul unui mandat european de arestare⁴³ este amânată sau refuzată din motive precum cele în care în celălalt stat membru se

⁴⁰ JO C, p.⁴¹ JO C 53, 3.3.2005, p. 1.⁴² JO C 12, 15.1.2001, p. 10.⁴³ Decizia-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (2002/584/JAI) (JO L 190, 18.7.2002, p. 1).

desfășoară proceduri paralele pentru aceeași infracțiune, pentru a permite persoanei urmărite penal să evite impunitatea.

- (5) Normele comune privind transferul procedurilor penale sunt, de asemenea, esențiale pentru combaterea eficientă a criminalității transfrontaliere. Acest aspect este deosebit de important în cazul infracțiunilor săvârșite de grupuri infracționale organizate, cum ar fi traficul de droguri, introducerea ilegală de migranți, traficul de persoane, traficul de arme de foc, infracțiunile împotriva mediului, criminalitatea informatică sau spălarea banilor. Urmărirea penală a grupurilor infracționale organizate care își desfășoară activitatea în mai multe state membre poate genera mari dificultăți pentru autoritățile implicate. Transferul procedurilor penale este un instrument important care ar consolida lupta împotriva grupurilor infracționale organizate ce își desfășoară activitatea în statele membre în întreaga UE.
- (6) Pentru a asigura cooperarea eficace între autoritățile solicitante și cele solicitate în ceea ce privește transferul de proceduri penale, astfel de norme ar trebui să fie stabilite printr-un act al Uniunii obligatoriu din punct de vedere juridic și direct aplicabil.
- (7) Prezentul regulament ar trebui să se aplice tuturor cererilor formulate în cadrul procedurilor penale. Procedura penală este un concept autonom al dreptului Uniunii interpretat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, fără a aduce atingere jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, începând din momentul în care o persoană este informată de către autoritățile competente ale unui stat membru cu privire la faptul că este suspectată sau acuzată de săvârșirea unei infracțiuni, până în momentul finalizării procedurilor respective, prin aceasta înțelegându-se hotărârea definitivă a faptului că persoana suspectată sau acuzată a săvârșit o infracțiune, inclusiv, dacă este cazul, până în momentul pronunțării unei hotărâri de condamnare și al soluționării oricărei căi de atac.
- (8) Decizia-cadru 2009/948/JAI a Consiliului⁴⁴ vizează prevenirea situațiilor în care aceeași persoană face obiectul unor proceduri penale paralele în diferite state membre cu privire la aceleași fapte, care ar putea conduce la pronunțarea unor hotărâri definitive în două sau mai multe state membre. Prin urmare, aceasta stabilește o procedură pentru consultări directe între autoritățile competente ale statelor membre în cauză pentru a se ajunge la un consens cu privire la orice soluție eficientă menită să evite consecințele negative care ar putea decurge din astfel de proceduri paralele și pierderile de timp și de resurse ale autorităților competente în cauză. Atunci când autoritățile competente ale statelor membre în cauză decid, în urma consultărilor în conformitate cu decizia-cadru respectivă, să concentreze procedurile într-un stat membru prin transferul de proceduri penale, prezentul regulament ar trebui să fie utilizat pentru un astfel de transfer.
- (9) Alte instrumente juridice în materie penală, în special cele referitoare la anumite tipuri de infracțiuni, cum ar fi Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁵, Decizia-cadru 2002/475/JAI a Consiliului⁴⁶

⁴⁴ Decizia-cadru 2009/948/JAI a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind prevenirea și soluționarea conflictelor referitoare la exercitarea competenței în cadrul procedurilor penale (JO L 328, 15.12.2009, p. 42).

⁴⁵ Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2017 privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului și de modificare a Deciziei 2005/671/JAI a Consiliului (JO L 88, 31.3.2017, p. 6).

⁴⁶ Decizia-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind combaterea terorismului (2002/475/JAI) (JO L 164, 22.6.2002, p. 3).

și Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului⁴⁷, includ dispoziții referitoare la factorii care trebuie luați în considerare în scopul centralizării procedurilor într-un singur stat membru atunci când mai multe state membre pot instrumenta urmărirea penală în mod valabil pe baza acelorași fapte. Atunci când autoritățile competente ale statelor membre în cauză decid, în urma cooperării în conformitate cu respectivele acte juridice, să centralizeze procedurile penale într-un singur stat membru prin transferul de proceduri penale, prezentul regulament ar trebui să fie utilizat pentru un astfel de transfer.

- (10) Au fost adoptate mai multe acte juridice ale Uniunii privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală pentru executarea pedepselor în alte state membre, în special Deciziile-cadru 2005/214/JAI⁴⁸, 2008/909/JAI⁴⁹ și 2008/947/JAI ale Consiliului⁵⁰. Prezentul regulament ar trebui să completeze dispozițiile deciziilor-cadru respective și interpretat ca neaducând atingere aplicării acestora.
- (11) Prezentul regulament nu aduce atingere schimburilor spontane de informații reglementate de alte acte ale dreptului Uniunii.
- (12) Prezentul regulament nu se aplică deciziilor de realocare, de fuziune sau de divizare a cazurilor în care Parchetul European și-a exercitat competența în conformitate cu Regulamentul (UE) 2017/1939 al Consiliului⁵¹.
- (13) În sensul prezentului regulament, statele membre ar trebui să desemneze autoritățile competente într-un mod care promovează principiul contactului direct între aceste autorități.
- (14) În vederea transmiterii și primirii administrative a cererilor de transfer de proceduri penale, precum și a altor tipuri de corespondență oficială referitoare la astfel de cereri, statele membre ar putea desemna una sau mai multe autorități centrale, atunci când aceasta se impune pe fondul structurii sistemelor lor juridice interne. Astfel de autorități centrale ar putea, de asemenea, să ofere sprijin administrativ, să aibă roluri de coordonare și asistență, facilitând și promovând astfel acceptarea cererilor de transfer de proceduri penale.
- (15) Unele acte juridice ale Uniunii impun deja statelor membre să ia măsurile necesare pentru a stabili competența în ceea ce privește infracțiuni specifice, cum ar fi cele

⁴⁷ Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului din 24 octombrie 2008 privind lupta împotriva crimei organizate (JO L 300, 11.11.2008, p. 42).

⁴⁸ Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare (JO L 76, 22.3.2005, p. 16).

⁴⁹ Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană (JO L 327, 5.12.2008, p. 27).

⁵⁰ Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative (JO L 337, 16.12.2008, p. 102).

⁵¹ Regulamentul (UE) 2017/1939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO) (JO L 283, 31.10.2017, p. 1).

legate de activități teroriste⁵² sau de falsificarea monedei euro⁵³, în cazurile în care predarea unei persoane este refuzată.

- (16) Prezentul regulament prevede competența în cazuri specifice pentru a se asigura că, pentru ca procedurile penale să fie transferate în conformitate cu prezentul regulament, ori de câte ori interesele unei administrări eficiente și adecvate a justiției o impun, statul solicitat își poate exercita competența în raport cu infracțiunile în cazul cărora se aplică legea statului solicitant. Statul solicitat ar trebui să aibă competența de a judeca săvârșirea infracțiunilor pentru care se solicită transferul, ori de câte ori se consideră că statul membru respectiv este cel mai bine plasat să instrumenteze urmărirea penală.
- (17) O astfel de competență ar trebui stabilită în situațiile în care statul solicitat refuză predarea unei persoane suspectate sau acuzate pentru care a fost emis un mandat european de arestare și care este prezentă în statul solicitat și este resortisant sau rezident al statului respectiv, în cazul în care un astfel de refuz se bazează pe motive specifice menționate în prezentul regulament. Un stat solicitat ar trebui, de asemenea, să aibă competență în cazul în care infracțiunea își produce efectele sau cauzează daune în principal în statul solicitat. Prejudiciul ar trebui luat în considerare ori de câte ori este unul dintre elementele constitutive ale infracțiunii, în conformitate cu legislația statului solicitat. Statul solicitat ar trebui, de asemenea, să fie competent atunci când în statul respectiv se desfășoară deja proceduri penale împotriva aceleiași persoane suspectate sau acuzate cu privire la alte fapte, astfel încât întregul șir de infracțiuni săvârșite de persoana în cauză să poată fi judecate în cadrul unei singure proceduri penale sau atunci când în acel stat se desfășoară proceduri penale împotriva altor persoane cu privire la aceleași fapte sau la fapte conexe, care ar putea avea un caracter relevant în special pentru concentrarea anchetei și urmăririi penale a unei organizații criminale într-un stat membru. În ambele cazuri, persoana suspectată sau acuzată în cadrul procedurilor penale transferate ar trebui să fie resortisant sau rezident al statului solicitat.
- (18) Pentru a îndeplini scopul prezentului regulament și pentru a preveni conflictele de competență, acordând o atenție deosebită statelor membre ale căror sisteme juridice – sau urmărirea penală a anumitor infracțiuni – se bazează pe principiul urmăririi penale obligatorii, statul solicitant, atunci când solicită transferul unei proceduri penale, ar trebui să renunțe la competența sa în ceea ce privește urmărirea penală a persoanei în cauză în raport cu infracțiunea pentru care se solicită transferul. Pe această bază, autoritățile competente ale statului solicitant ar trebui să poată înceta procedurile penale aflate pe rolul lor în favoarea statului membru identificat ca fiind mai bine plasat pentru a instrumenta urmărirea penală, chiar și în cazul în care, în conformitate cu dreptul intern, acestea ar avea obligația de a instrumenta urmărirea penală. O astfel de renunțare la competență nu ar trebui să aducă atingere dispozițiilor privind efectele transferurilor de proceduri penale în statul solicitant prevăzute în prezentul regulament.

⁵² Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2017 privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului și de modificare a Deciziei 2005/671/JAI a Consiliului (JO L 88, 31.3.2017, p. 6).

⁵³ Directiva 2014/62/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind protecția prin măsuri de drept penal a monedei euro și a altor monede împotriva falsificării și de înlocuire a Deciziei-cadru 2000/383/JAI a Consiliului (JO L 151, 21.5.2014, p. 1).

- (19) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („carta”) și în Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.
- (20) Prezentul regulament nu aduce atingere drepturilor procedurale consacrate în dreptul Uniunii, cum ar fi carta, directivele privind drepturile procedurale 2010/64/UE⁵⁴, 2012/13/UE⁵⁵, 2013/48/UE⁵⁶, (UE) 2016/343⁵⁷, (UE) 2016/800⁵⁸ și (UE) 2016/1919⁵⁹.
- (21) Statele membre ar trebui să se asigure că necesitățile persoanelor vulnerabile sunt avute în vedere în contextul aplicării prezentului regulament. În conformitate cu Recomandarea Comisiei (2013/C 378/02)⁶⁰, persoane suspectate sau acuzate vulnerabile ar trebui să fie considerate toate persoanele suspectate sau acuzate care nu sunt capabile să înțeleagă sau să participe efectiv la procesul penal din cauza vârstei, a stării lor mintale sau fizice sau oricăror dizabilități.
- (22) În mod similar, statele membre ar trebui să se asigure că, atunci când aplică prezentul regulament, drepturile procedurale ale persoanelor suspectate și acuzate care fac obiectul arestării preventive sunt avute în vedere în conformitate cu Recomandarea C(2022) 8987 final a Comisiei⁶¹.
- (23) Prezentul regulament nu ar trebui să impună nicio obligație de a solicita transferul unei proceduri penale. Atunci când evaluează dacă ar trebui emisă o cerere de transfer al procedurii penale, autoritatea solicitantă ar trebui să examineze dacă un astfel de transfer este necesar și adecvat. Această evaluare ar trebui efectuată de la caz la caz, pentru a identifica statul membru care este cel mai bine plasat să instrumenteze urmărirea penală a infracțiunii în cauză.
- (24) Atunci când evaluează dacă o cerere de transfer al procedurii penale este justificată, autoritatea solicitantă ar trebui să aibă în vedere mai multe criterii, a căror prioritate și pondere ar trebui să se bazeze pe faptele și pe fondul fiecărui caz în parte. Toți factorii relevanți ar trebui avuți în vedere în interesul superior al justiției. De exemplu, în cazul

⁵⁴ Directiva 2010/64/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 octombrie 2010 privind dreptul la interpretare și traducere în cadrul procedurilor penale (JO L 280, 26.10.2010, p. 1).

⁵⁵ Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale (JO L 142, 1.6.2012, p. 1).

⁵⁶ Directiva 2013/48/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2013 privind dreptul de a avea acces la un avocat în cadrul procedurilor penale și al procedurilor privind mandatul european de arestare, precum și dreptul ca o persoană terță să fie informată în urma privării de libertate și dreptul de a comunica cu persoane terțe și cu autorități consulare în timpul privării de libertate (JO L 294, 6.11.2013, p. 1).

⁵⁷ Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale (JO L 65, 11.3.2016, p. 1).

⁵⁸ Directiva (UE) 2016/800 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind garanțiile procedurale pentru copiii care sunt persoane suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale (JO L 132, 21.5.2016, p. 1).

⁵⁹ Directiva (UE) 2016/1919 a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2016 privind asistența juridică gratuită pentru persoanele suspectate și persoanele acuzate în cadrul procedurilor penale și pentru persoanele căutate în cadrul procedurilor privind mandatul european de arestare (JO L 297, 4.11.2016, p. 1).

⁶⁰ Recomandarea Comisiei din 27 noiembrie 2013 privind garanțiile procedurale pentru persoanele vulnerabile suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale (2013/C 378/02) (JO C 378, 24.12.2013, p. 8).

⁶¹ Recomandarea Comisiei din 8 decembrie 2022 privind drepturile procedurale ale persoanelor suspectate și acuzate care fac obiectul arestării preventive și privind condițiile materiale de detenție [C(2022) 8987 final].

în care infracțiunea a fost săvârșită în tot sau în parte pe teritoriul statului solicitat sau în cazul în care efectele sau prejudiciile cauzate de infracțiune au survenit în cea mai mare măsură pe teritoriul statului solicitat, statul respectiv poate fi considerat mai bine plasat pentru a instrumenta urmărirea penală, având în vedere că probele care trebuie colectate, cum ar fi mărturiile martorilor și ale victimelor, sau avizele experților se regăsesc în statul solicitat și, astfel, pot fi colectate mai ușor, în cazul în care procedura penală ar fi transferată. În plus, inițierea unor proceduri ulterioare pentru acordarea de despăgubiri în statul solicitat ar fi facilitată dacă procedurile subiacente de stabilire a răspunderii penale ar fi, de asemenea, desfășurate în același stat membru. În mod similar, dacă majoritatea probelor se află în statul solicitat, transferul procedurii penale ar putea facilita colectarea și admisibilitatea ulterioară a probelor colectate în conformitate cu legislația statului solicitat.

- (25) În cazul în care persoana suspectată sau acuzată este resortisant al statului solicitat sau rezident al statului respectiv, transferul procedurii penale ar putea fi justificat în scopul asigurării dreptului persoanei suspectate sau acuzate de a fi prezentă la proces, în conformitate cu Directiva (UE) 2016/343. În mod similar, în cazul în care majoritatea victimelor sunt resortisanți sau rezidenți în statul solicitat, transferul poate fi justificat pentru a le permite victimelor să participe cu ușurință la procedura penală și să fie audiate efectiv în calitate de martori în cursul procedurii. În cazurile în care predarea unei persoane suspectate sau acuzate pentru care a fost emis un mandat european de arestare este refuzată în statul solicitat din motivele specificate în prezentul regulament, transferul procedurii penale poate fi, de asemenea, justificat atunci când persoana respectivă se află în statul solicitat fără a fi resortisant sau rezident al statului respectiv.
- (26) Autorității solicitante îi revine sarcina de a evalua, pe baza elementelor de care dispune, dacă există motive întemeiate să se considere că persoana suspectată, acuzată sau victima are reședința în statul solicitat. În cazul în care sunt disponibile doar informații limitate, o astfel de evaluare ar putea face, de asemenea, obiectul unor consultări între autoritățile solicitante și cele solicitate. Se pot dovedi relevante diferite împrejurări obiective care ar putea indica faptul că persoana în cauză și-a stabilit sau intenționează să își stabilească centrul obișnuit al intereselor sale într-un anumit stat membru. Motive întemeiate pentru a considera că o persoană are reședința în statul solicitat ar putea exista, în special, în cazul în care o persoană este înregistrată ca rezident în statul solicitat, prin deținerea unei cărți de identitate, a unui permis de ședere sau a înregistrării într-un registru oficial de rezidență. În cazul în care persoana respectivă nu este înregistrată în statul solicitat, reședința ar putea fi indicată prin faptul că o persoană și-a manifestat intenția de a se stabili în statul membru respectiv sau, ca urmare a unei șederi stabile de o anumită durată în statul membru respectiv, a stabilit cu acesta din urmă anumite legături similare cu cele care rezultă din stabilirea unei reședințe oficiale în statul membru respectiv. Pentru a stabili dacă, într-o situație concretă, există legături suficiente între persoana interesată și statul solicitat care dau naștere unor motive rezonabile de a considera că persoana în cauză are reședința în acest stat, trebuie să se țină seama de diverși factori obiectivi care caracterizează situația persoanei respective, printre care figurează în special durata, natura și condițiile prezenței sale în statul solicitat sau legăturile familiale sau economice pe care persoana respectivă le are cu statul solicitat. Un vehicul înmatriculat în statul solicitat, existența unui număr de telefon sau a unui cont bancar în acel stat și faptul că șederea persoanei în statul în cauză a fost neîntreruptă sunt exemple de factori obiectivi relevanți pentru a stabili că există motive întemeiate să se considere că persoana în cauză are reședința în statul solicitat. O vizită de scurtă durată, un sejur de

vacanță, inclusiv într-o casă de vacanță, sau o ședere similară în statul solicitat fără nicio altă legătură substanțială nu ar trebui să fie considerate suficiente pentru stabilirea reședinței în statul membru respectiv. Pe de altă parte, o ședere neîntreruptă de cel puțin trei luni ar trebui, în majoritatea cazurilor, să fie considerată suficientă pentru stabilirea reședinței.

- (27) Transferul procedurii penale poate fi, de asemenea, justificat atunci când în statul solicitat există o procedură penală în curs cu privire la aceleași fapte sau la alte fapte împotriva persoanei suspectate sau acuzate sau atunci când în statul solicitat există o procedură penală în curs cu privire la aceleași fapte sau la fapte conexe care implică alte persoane, de exemplu în cazurile de urmărire penală a organizațiilor criminale transfrontaliere, în care diferiți coînculpați ar putea fi urmăriți penal în state membre diferite. În plus, în cazul în care persoana suspectată sau acuzată execută sau urmează să execute o pedeapsă privativă de libertate în statul solicitat pentru o altă infracțiune, transferul procedurii penale poate fi justificat pentru a asigura dreptul persoanei condamnate de a fi prezentă la procesul pentru care se solicită transferul procedurilor penale, în timpul executării pedepsei în statul solicitat. În plus, autoritățile solicitante ar trebui să analizeze în mod corespunzător dacă transferul procedurii penale ar putea facilita realizarea obiectivului de reabilitare socială a persoanei în cauză în cazul în care pedeapsa ar fi executată în statul solicitat: în acest scop, ar trebui să se țină seama de legătura formală a persoanei cu statul solicitat, indiferent dacă acesta este considerat a prezenta legături de natură familială, lingvistică, culturală, socială sau economică sau orice alte legături cu statul solicitat.
- (28) Atunci când solicită transferul unei proceduri penale, autoritatea solicitantă ar trebui să ia în considerare posibilitățile de obținere a probelor din alte state membre prin intermediul instrumentelor existente de recunoaștere reciprocă a deciziilor judiciare, cum ar fi Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁶², și de asistență judiciară reciprocă, după caz, înainte de a lua în considerare transferul procedurii penale pentru simplul motiv că majoritatea probelor se află în statul solicitat.
- (29) Persoanele suspectate sau acuzate sau victimele ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita ca procedura penală care le vizează să fie transferată într-un alt stat membru. Totuși, aceste cereri nu ar trebui să impună nicio obligație autorității solicitante sau solicitate de a solicita sau de a transfera procedura penală. În cazul în care autoritățile iau cunoștință de proceduri penale paralele pe baza unei cereri de transfer prezentate de persoana suspectată sau acuzată sau de victimă, ori de un avocat în numele lor, acestora le revine obligația de a se consulta reciproc în conformitate cu Decizia-cadru 2009/948/JAI.
- (30) Autoritatea solicitantă ar trebui să informeze cât mai curând posibil persoana suspectată sau acuzată cu privire la transferul avut în vedere și ar trebui să prevadă posibilitatea ca această persoană să își exprime opinia verbal sau în scris, în conformitate cu dreptul intern aplicabil, pentru a permite autorităților să țină seama de interesele lor legitime înainte de a emite o cerere de transfer. Atunci când evaluează interesul legitim al persoanei suspectate sau acuzate de a fi informată cu privire la transferul avut în vedere, autoritatea solicitantă ar trebui să țină seama de necesitatea de a asigura caracterul confidențial al unei anchete și de riscul de prejudiciere a procedurii penale împotriva persoanei respective, de exemplu ori de câte ori se impune

⁶² Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind ordinul european de anchetă în materie penală (JO L 130, 1.5.2014, p. 1).

protejarea unui interes public important, cum ar fi în cazurile în care astfel de informații ar putea aduce atingere anchetelor sub acoperire în curs sau ar putea aduce prejudicii grave la adresa securității naționale a statului membru în care este declanșată procedura penală. În cazul în care autoritatea solicitantă nu poate localiza persoana suspectată sau acuzată în ciuda eforturilor rezonabile depuse de aceasta, obligația de a informa persoana respectivă ar trebui să se aplice din momentul schimbării circumstanțelor.

- (31) În contextul aplicării prezentului regulament ar trebui să se țină seama de drepturile victimelor prevăzute în Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁶³. Prezentul regulament nu ar trebui interpretat în sensul că se opune ca statele membre să acorde victimelor drepturi mai extinse în temeiul dreptului intern decât cele prevăzute în dreptul Uniunii.
- (32) Atunci când ia o decizie cu privire la transferul procedurii penale, autoritatea solicitantă ar trebui să țină seama în mod corespunzător de interesele legitime ale victimelor, inclusiv de protecția acestora, și să evalueze dacă transferul procedurii penale ar putea afecta în mod negativ exercitarea efectivă de către victimă a drepturilor ce îi revin în cadrul procedurii penale în cauză. Aceasta include, de exemplu, posibilitatea și modalitățile aflate la dispoziția victimelor de a depune mărturie în timpul procesului în statul solicitat, dacă acesta nu este statul membru în care au reședinit. În plus, ar trebui avută în vedere posibilitatea ca victimele să obțină și să furnizeze probe, de exemplu de la martori și experți, să solicite despăgubiri ori să beneficieze de programe de protecție a martorilor în statul solicitat. Drepturile victimelor la despăgubiri nu ar trebui să fie afectate de transferul procedurii penale. Prezentul regulament nu aduce atingere normelor privind despăgubirea victimelor și restituirea bunurilor care le aparțin în cadrul procedurilor naționale.
- (33) Ori de câte ori este necesar să se asigure că protecția acordată victimei în statul solicitant este menținută în statul solicitat, autoritățile competente din statul solicitant ar trebui să ia în considerare emiterea unui ordin european de protecție în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 606/2013 al Parlamentului European și al Consiliului⁶⁴ sau cu Directiva 2011/99/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁶⁵.
- (34) Statul solicitat ar trebui să asigure accesul la căi de atac eficiente pentru persoanele suspectate și acuzate, precum și pentru victime, împotriva deciziei de a accepta transferul procedurii penale, în conformitate cu articolul 47 din cartă și cu procedurile aplicabile în temeiul dreptului intern, ori de câte ori drepturile lor sunt afectate în mod negativ în contextul aplicării prezentului regulament.
- (35) Aplicarea corespunzătoare a prezentului regulament presupune comunicarea între autoritățile solicitante și cele solicitate implicate, care ar trebui încurajate să se consulte reciproc ori de câte ori este oportun pentru a facilita aplicarea fără probleme și eficientă a prezentului regulament, fie în mod direct, fie, după caz, prin intermediul Agenției Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Justiție Penală (Eurojust).

⁶³ Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului (JO L 315, 14.11.2012, p. 57).

⁶⁴ Regulamentul (UE) nr. 606/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 iunie 2013 privind recunoașterea reciprocă a măsurilor de protecție în materie civilă (JO L 181, 29.6.2013, p. 4).

⁶⁵ Directiva 2011/99/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind ordinul european de protecție (JO L 338, 21.12.2011, p. 2).

- (36) Autoritatea solicitantă ar trebui să se consulte cu autoritatea solicitată înainte de a emite o cerere de transfer al procedurii penale atunci când situația o impune, în special pentru a stabili dacă transferul procedurii penale ar servi intereselor unei administrări eficiente și adecvate a justiției, precum și dacă autoritatea solicitată ar putea invoca unul dintre motivele de refuz în temeiul prezentului regulament.
- (37) Atunci când transmite o cerere de transfer al procedurii penale, autoritatea solicitantă ar trebui să furnizeze informații exacte și clare cu privire la circumstanțele și condițiile care stau la baza cererii, precum și orice alte documente justificative, pentru a permite autorității solicitate să ia o decizie în cunoștință de cauză cu privire la transferul procedurii penale.
- (38) Până în momentul în care autoritatea solicitată nu ia o decizie de acceptare a transferului unei proceduri penale, autoritatea solicitantă ar trebui să aibă posibilitatea de a retrage cererea, de exemplu atunci când ia cunoștință de alte elemente pe baza cărora transferul nu mai pare justificat.
- (39) Autoritatea solicitată ar trebui să informeze autoritatea solicitantă cu privire la decizia sa motivată de a accepta transferul procedurii penale fără întârziere și în termen de cel mult 60 de zile de la primirea cererii de transfer al procedurii penale. În cazuri specifice, atunci când respectarea acestei perioade de către autoritatea solicitată nu este fezabilă, de exemplu în cazul în care consideră că sunt necesare informații suplimentare, aceasta poate fi prelungită doar cu încă 30 de zile, pentru a fi evitate întârzierile excesive.
- (40) Transferul unei proceduri penale nu ar trebui refuzat din alte motive decât cele prevăzute în prezentul regulament. Pentru a putea accepta transferul procedurii penale, urmărirea penală a faptelor care stau la baza procedurii penale ce face obiectul transferului ar trebui să fie posibilă în statul solicitat. Autoritatea solicitată nu ar trebui să accepte transferul procedurii penale atunci când conduita pentru care se solicită transferul nu constituie o infracțiune în statul solicitat sau atunci când statul solicitat nu are competență în ceea ce privește infracțiunea respectivă, cu excepția cazului în care își exercită competența prevăzută în prezentul regulament. În plus, transferul procedurii penale nu ar trebui să fie acceptat în cazul altor obstacole în calea instrumentării urmăririi penale în statul solicitat. Autoritatea solicitată ar trebui, de asemenea, să poată refuza transferul unei proceduri penale, în cazul în care persoana suspectată sau acuzată beneficiază de imunitate sau de un privilegiu în conformitate cu legislația statului solicitat, de exemplu în ceea ce privește anumite categorii de persoane (cum ar fi diplomații) sau relațiile protejate în mod specific (cum ar fi privilegiul avocat-client), sau în cazul în care autoritatea solicitată consideră că un astfel de transfer nu este justificat de interesele unei administrări eficiente și adecvate a justiției, de exemplu deoarece niciunul dintre criteriile pentru solicitarea transferului unei proceduri penale nu este îndeplinit sau dacă certificatul pentru o cerere de transfer este incomplet sau a fost completat în mod incorect de către autoritatea solicitantă, nepermițând astfel autorității solicitate să dispună de informațiile necesare pentru a evalua cererea de transfer al procedurii penale.
- (41) Principiul *ne bis in idem*, astfel cum este prevăzut la articolele 54-58 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen⁶⁶ și la articolul 50 din cartă și astfel cum a fost interpretat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, este un principiu fundamental

⁶⁶ Convenție de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune (JO L 239, 22.9.2000, p. 19).

de bază al dreptului penal, potrivit căruia un inculpat nu ar trebui să fie judecat sau pedepsit penal pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă. Prin urmare, autoritatea solicitată ar trebui să refuze transferul procedurii penale, în cazul în care preluarea acesteia ar fi contrară acestui principiu.

- (42) Înainte de a decide să nu accepte o cerere de transfer al procedurii penale pe baza oricărui motiv de refuz, autoritatea solicitată ar trebui să consulte autoritatea solicitantă pentru a obține informațiile suplimentare necesare.
- (43) Acceptarea transferului procedurii penale de către autoritatea solicitată ar trebui să aibă ca rezultat suspendarea sau încetarea procedurilor penale în statul solicitant pentru a evita suprapunerea măsurilor în statul solicitant și în statul solicitat. Acest fapt nu ar trebui să aducă atingere anchetelor sau altor măsuri procedurale care s-ar putea dovedi necesare pentru executarea deciziilor bazate pe instrumente de recunoaștere reciprocă sau pentru a da curs cererilor de asistență judiciară reciprocă în legătură cu procedurile ce fac obiectul transferurilor. Noțiunea de „măsuri de investigare sau alte măsuri procedurale” ar trebui interpretată în sens larg, ca incluzând nu numai orice măsură în scopul strângerii de probe, ci și orice act procedural care impune arestarea preventivă sau orice altă măsură provizorie. Pentru a evita contestațiile abuzive și pentru a se asigura că procedurile penale nu sunt suspendate pe termen lung, în cazul în care în statul solicitat a fost invocată o cale de atac cu efect suspensiv, procedurile penale nu ar trebui să fie suspendate sau încetate în statul solicitant până la luarea unei decizii cu privire la calea de atac în statul solicitat.
- (44) Prezentul regulament nu ar trebui să constituie un temei juridic pentru arestarea persoanelor în vederea transferului lor fizic către statul solicitat pentru ca acesta din urmă să inițieze proceduri penale împotriva persoanei respective.
- (45) Autoritatea solicitată ar trebui să informeze în scris autoritatea solicitantă cu privire la orice decizie pronunțată la încheierea procedurilor penale în statul solicitat. Decizia-cadru 2009/948/JAI impune o obligație similară în cazul în care s-a ajuns la un acord cu privire la concentrarea procedurilor într-un stat membru. În cazul în care autoritatea solicitată decide să înceteze procedura penală legată de faptele care stau la baza cererii de transfer, aceasta ar trebui să includă, de asemenea, motivele încetării.
- (46) În cazul în care autoritatea solicitată decide să înceteze procedura penală legată de faptele care stau la baza cererii de transfer, autoritatea solicitantă poate continua sau redeschide procedura penală ori de câte ori acest fapt nu ar implica o încălcare a principiului *ne bis in idem*, și anume ori de câte ori această decizie nu împiedică în mod definitiv derularea ulterioară a urmăririi penale în temeiul legislației statului solicitat și, prin urmare, nici inițierea altei proceduri penale pentru aceleași fapte în statul respectiv. Victimele ar trebui să aibă posibilitatea de a iniția sau de a solicita redeschiderea procedurilor penale în statul solicitant în conformitate cu legislația națională a statului respectiv, cu condiția ca acest fapt să nu implice o încălcare a principiului *ne bis in idem*.
- (47) Odată ce procedura penală este transferată în conformitate cu prezentul regulament, autoritatea solicitată ar trebui să aplice legislația și procedurile sale naționale relevante. Nicio dispoziție din prezentul regulament nu ar trebui interpretată ca fiind în conflict cu vreo putere discreționară în materie de urmărire penală prevăzută în dreptul intern.

- (48) Statul solicitat ar trebui să aplice dreptul intern pentru a stabili pedeapsa aplicabilă pentru infracțiunea în cauză. În cazurile în care infracțiunea a fost săvârșită pe teritoriul statului solicitant, autoritățile solicitate pot lua în considerare, la stabilirea pedepsei, pedeapsa maximă prevăzută de legea statului solicitant, ori de câte ori aceasta este în beneficiul persoanei acuzate și în conformitate cu legislația statului solicitat. Acest aspect ar trebui luat în considerare în situațiile în care transferul procedurii penale ar conduce la aplicarea în statul solicitat a unei pedepse mai aspre decât pedeapsa maximă prevăzută în statul solicitant pentru aceeași infracțiune, în vederea asigurării unui anumit grad de securitate juridică și de previzibilitate a legii aplicabile pentru persoanele suspectate sau acuzate în cauză. Pedeapsa maximă prevăzută în legislația statului solicitant ar trebui să fie întotdeauna luată în considerare în cazul în care competența statului solicitat se bazează exclusiv pe prezentul regulament.
- (49) Statele membre nu ar trebui să poată pretinde unul altuia compensarea costurilor care decurg din aplicarea prezentului regulament. Cu toate acestea, în cazul în care statul solicitant a suportat costuri ridicate sau excepționale, legate de traducerea documentelor din dosarul cauzei care urmează să fie transferate statului solicitat, autoritatea solicitată ar trebui să ia în considerare o propunere a autorității solicitante ca aceste costuri să fie suportate în comun.
- (50) Utilizarea unui certificat standardizat tradus în toate limbile oficiale ale Uniunii ar facilita cooperarea și schimbul de informații între autoritățile solicitante și cele solicitate, permițându-le să ia o decizie cu privire la cererile de transfer într-un mod mai rapid și mai eficace. De asemenea, reduce costurile de traducere și contribuie la o mai bună calitate a cererilor.
- (51) Certificatul ar trebui să includă numai datele cu caracter personal necesare pentru a facilita decizia autorității solicitate cu privire la cerere. Certificatul ar trebui să conțină o indicație a categoriilor de date cu caracter personal, cum ar fi dacă persoana asociată este suspectată, acuzată sau victimă, precum și câmpurile specifice pentru fiecare dintre aceste categorii.
- (52) Pentru a răspunde în mod eficace unei posibile necesități de îmbunătățire în ceea ce privește certificatul care urmează să fie utilizat pentru a solicita transferul de proceduri penale, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui delegată Comisiei pentru a modifica anexa la prezentul regulament. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare⁶⁷. În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.
- (53) Pentru a asigura schimbul rapid, direct, interoperabil, fiabil și securizat de date referitoare la cazuri, comunicarea în temeiul prezentului regulament între autoritatea solicitantă și cea solicitată și cu implicarea autorităților centrale, în cazul în care un stat membru desemnează o autoritate centrală, precum și cu Eurojust, ar trebui, de regulă, să se efectueze prin intermediul sistemului informatic descentralizat în sensul

⁶⁷ JO L 123, 12.5.2016, p. 13.

Regulamentului (UE) .../... [Regulamentul privind digitalizarea]⁶⁸. În special, sistemul informatic descentralizat ar trebui, de regulă, să fie utilizat pentru schimbul de certificate și de orice alte informații și documente relevante, precum și pentru orice altă comunicare între autorități în temeiul prezentului regulament. În cazurile în care una sau mai multe dintre excepțiile menționate în Regulamentul (UE) .../... [Regulamentul privind digitalizarea] se aplică, în special, în cazul în care utilizarea sistemului informatic descentralizat nu este posibilă sau adecvată, se pot utiliza alte mijloace de comunicare, astfel cum se specifică în regulamentul respectiv.

- (54) Statele membre ar putea utiliza un software dezvoltat de Comisie (software de implementare de referință) în locul unui sistem informatic național. Acest software de implementare de referință ar trebui să se bazeze pe o configurație modulară, ceea ce înseamnă că software-ul este ambalat și livrat separat de componentele e-CODEX necesare pentru a-l conecta la sistemul informatic descentralizat. Această structură ar trebui să permită statelor membre să reutilizeze sau să îmbunătățească infrastructurile naționale de comunicații judiciare existente în scopul utilizării transfrontaliere.
- (55) Comisia ar trebui să fie responsabilă de crearea, întreținerea și dezvoltarea acestui software de implementare de referință. La proiectarea, dezvoltarea și întreținerea software-ului de implementare de referință, Comisia ar trebui să permită operatorilor respectarea cerințelor în materie de protecție a datelor și a principiilor de protecție a datelor stabilite în Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului⁶⁹, în Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului⁷⁰ și în Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și al Consiliului⁷¹, în special a obligațiilor privind protecția datelor începând cu momentul conceperii și a principiului protecției datelor în mod implicit, precum și un nivel ridicat de securitate cibernetică. Software-ul de implementare de referință ar trebui, de asemenea, să includă măsurile tehnice adecvate și să permită măsurile organizatorice necesare pentru a asigura un nivel adecvat de securitate și interoperabilitate, ținând seama de posibilitatea efectuării schimbului și în ceea ce privește categoriile speciale de date. Comisia nu prelucrează date cu caracter personal în contextul creării, întreținerii și dezvoltării acestui software de implementare de referință.
- (56) Software-ul de implementare de referință dezvoltat de Comisie ca sistem back-end ar trebui să colecteze în mod programat datele statistice necesare în scopuri de monitorizare, iar datele respective ar trebui să fie transmise Comisiei. Dacă statele membre aleg să utilizeze un sistem informatic național în locul software-ului de implementare de referință dezvoltat de Comisie, respectivul sistem ar putea fi echipat

⁶⁸ Regulamentul (UE) [...] al Parlamentului European și al Consiliului privind digitalizarea cooperării judiciare și a accesului la justiție în cadrul procedurilor transfrontaliere în materie civilă, comercială și penală și de modificare a anumitor acte din domeniul cooperării judiciare (JO L ...).

⁶⁹ Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

⁷⁰ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

⁷¹ Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului (JO L 119, 4.5.2016, p. 89).

să colecteze în mod programat datele respective și, într-un astfel de caz, datele respective ar trebui să fie transmise Comisiei. Conectorul e-CODEX ar putea fi, de asemenea, echipat cu o funcționalitate care să permită extragerea datelor statistice relevante.

- (57) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentului regulament, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei în scopul instituirii unui sistem informatic descentralizat. Respectivul competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului⁷².
- (58) Prezentul regulament ar trebui să creeze temeiul juridic pentru schimbul de date cu caracter personal între statele membre în scopul transferului de proceduri penale, în conformitate cu articolul 8 și cu articolul 10 litera (a) din Directiva (UE) 2016/680. Cu toate acestea, în ceea ce privește orice alt aspect, cum ar fi perioada de păstrare a datelor cu caracter personal primite de autoritatea solicitantă, prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritatea solicitantă și de către autoritatea solicitată ar trebui să facă obiectul legislațiilor naționale ale statelor membre adoptate în temeiul Directivei (UE) 2016/680. Autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată ar trebui considerate operatori în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal în temeiul directivei respective. Autoritățile centrale oferă sprijin administrativ autorităților solicitante și solicitate și, în măsura în care prelucrează date cu caracter personal în numele operatorilor respectivi, acestea ar trebui să fie considerate persoane împuternicite de operatorul respectiv. În ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către Eurojust, Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului ar trebui să se aplice în contextul prezentului regulament, fără a se aduce atingere normelor specifice privind protecția datelor din Regulamentul (UE) 2018/1727 al Parlamentului European și al Consiliului⁷³.
- (59) Întrucât obiectivul prezentului regulament, și anume transferul de proceduri penale, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea sau efectele sale, acesta poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar în vederea atingerii obiectivului respectiv.
- (60) [În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Irlanda și-a notificat [, prin scrisoarea din ...] intenția de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.] SAU [În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și, fără a aduce atingere articolului 4 din

⁷² Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

⁷³ Regulamentul (UE) 2018/1727 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Justiție Penală (Eurojust) și de înlocuire și abrogare a Deciziei 2002/187/JAI a Consiliului, PE/37/2018/REV/1 (JO L 295, 21.11.2018, p. 138).

protocolul menționat, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.]

- (61) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, acesta nu este obligatoriu pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.
- (62) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului⁷⁴ și a emis un aviz la [...],

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Capitolul 1

Dispoziții generale

Articolul 1 *Obiectul*

- (1) Prezentul regulament stabilește norme privind transferul de proceduri penale între statele membre în vederea îmbunătățirii administrării eficiente și adecvate a justiției în cadrul spațiului comun de libertate, securitate și justiție.
- (2) Prezentul regulament se aplică în toate cazurile de transfer de proceduri penale în Uniune din momentul în care o persoană a fost identificată ca suspectată.
- (3) Prezentul regulament nu are ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice, astfel cum sunt consacrate la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

Articolul 2 *Definiții*

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

- (1) „stat solicitant” înseamnă un stat membru în care este emisă o cerere de transfer al unei proceduri penale;
- (2) „stat solicitat” înseamnă un stat membru căruia i se transmite o cerere de transfer al unei proceduri penale în scopul preluării procedurilor penale;
- (3) „autoritate solicitantă” înseamnă:
- (a) un judecător, o instanță judecătorească, un judecător de instrucție sau un procuror competent în cazul vizat sau
 - (b) orice altă autoritate competentă desemnată în această calitate de către statul solicitant și care acționează, în cazul respectiv, în calitate de autoritate de anchetă în cadrul procedurilor penale, care are competența să solicite transferul de proceduri penale în conformitate cu dreptul intern. În plus, înainte ca cererea de transfer al procedurii penale să fie

⁷⁴ Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

transmisă autorității solicitate, aceasta este validată de un judecător, o instanță judecătorească, un judecător de instrucție sau un procuror din statul solicitant, după examinarea conformității acesteia cu condițiile de emitere a unei astfel de cereri în temeiul prezentului regulament. În cazul în care cererea de transfer al procedurii penale este validată de un judecător, o instanță judecătorească, un judecător de instrucție sau un procuror, această autoritate poate fi considerată, de asemenea, autoritate solicitantă în scopul transmiterii cererii;

- (4) „autoritate solicitată” înseamnă un judecător, o instanță judecătorească, un judecător de instrucție sau un procuror care are competența de a lua o decizie cu privire la acceptarea transferului procedurii penale în conformitate cu articolul 12 și de a lua orice măsură prevăzută în dreptul său intern;
- (5) „sistem informatic descentralizat” înseamnă un sistem informatic astfel cum este definit la articolul 2 punctul 4 din Regulamentul (UE).../... [Regulamentul privind digitalizarea];
- (6) „victimă” înseamnă o victimă, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2012/29/UE.

Articolul 3 *Competență*

- (1) În sensul prezentului regulament, statul solicitat este competent să se pronunțe asupra oricărei infracțiuni în cazul căreia se aplică legea statului solicitant, în situațiile în care:
 - (a) refuză predarea unei persoane suspectate sau acuzate care este prezentă în statul solicitat și este resortisant sau rezident al acestuia, în temeiul articolului 4 alineatul (7) litera (b) din Decizia-cadru 2002/584/JAI;
 - (b) refuză predarea unei persoane suspectate sau acuzate pentru care a fost emis un mandat european de arestare și care este prezentă în statul solicitat și este resortisant sau rezident al acestuia, în cazul în care constată că, în situații excepționale, există motive întemeiate de a considera, pe baza unor probe specifice și obiective, că predarea ar implica, în circumstanțele specifice ale cazului, o încălcare vădită a unui drept fundamental relevant, astfel cum este prevăzut la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană și în cartă;
 - (c) majoritatea efectelor infracțiunii sau o parte substanțială a prejudiciului, care face parte din elementele constitutive ale infracțiunii, s-au înregistrat pe teritoriul statului solicitat;
 - (d) în statul solicitat există proceduri penale în curs împotriva persoanei suspectate sau acuzate cu privire la alte fapte, iar persoana suspectată sau acuzată este resortisant sau rezident al statului solicitat;
 - (e) în statul solicitat există proceduri penale în curs cu privire la aceleași fapte sau la o parte din aceleași fapte împotriva altor persoane, iar persoana suspectată sau acuzată în cadrul procedurii penale care urmează să fie transferată este resortisant sau rezident al statului solicitat.
- (2) Competența stabilită de statul solicitat exclusiv în temeiul alineatului (1) poate fi exercitată numai în urma unei cereri de transfer al procedurii penale.

Articolul 4

Renunțarea, suspendarea sau încetarea procedurilor penale

Orice stat membru care, în temeiul dreptului său intern, are competența de a urmări penal o infracțiune poate, în scopul aplicării prezentului regulament, să renunțe la procedura penală, să o suspende sau să o înceteze față de o persoană suspectată sau acuzată, pentru a permite transferul procedurii penale cu privire la infracțiunea respectivă către statul solicitat.

CAPITOLUL 2

TRANSFERUL PROCEDURILOR PENALE

Articolul 5

Criteriile pentru solicitarea transferului unei proceduri penale

- (1) O cerere de transfer al unei proceduri penale poate fi emisă numai în cazul în care autoritatea solicitantă consideră că obiectivul unei administrări eficiente și adecvate a justiției ar fi mai bine îndeplinit prin desfășurarea procedurii penale relevante într-un alt stat membru.
- (2) Autoritatea solicitantă ia în considerare în special următoarele criterii:
 - (a) infracțiunea a fost săvârșită integral sau parțial pe teritoriul statului solicitat sau majoritatea efectelor sau o parte substanțială a prejudiciului cauzat de infracțiune s-au înregistrat pe teritoriul statului solicitat;
 - (b) persoana suspectată sau acuzată este resortisant sau rezident al statului solicitat;
 - (c) persoana suspectată sau acuzată este prezentă în statul solicitat, iar statul respectiv refuză predarea persoanei respective către statul solicitant fie în temeiul articolului 4 alineatul (2), fie în temeiul articolului 4 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI, în cazul în care un astfel de refuz nu se bazează pe o hotărâre judecătorească definitivă pronunțată împotriva persoanei respective cu privire la aceeași infracțiune, care împiedică desfășurarea ulterioară a procedurilor penale, sau al articolului 4 alineatul (7) din respectiva decizie-cadru;
 - (d) persoana suspectată sau acuzată este prezentă în statul solicitat, iar statul respectiv refuză predarea persoanei pentru care a fost emis un mandat european de arestare, în cazul în care constată că, în situații excepționale, există motive întemeiate de a considera, pe baza unor probe specifice și obiective, că predarea ar implica, în circumstanțele specifice ale cazului, o încălcare vădită a unui drept fundamental relevant, astfel cum este prevăzut la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană și în cartă;
 - (e) majoritatea probelor relevante pentru anchetă se află în statul solicitat sau majoritatea martorilor relevanți au reședința în statul solicitat;
 - (f) în statul solicitat există proceduri penale în curs cu privire la aceleași fapte sau la alte fapte împotriva persoanei suspectate sau acuzate;
 - (g) în statul solicitat există proceduri penale în curs cu privire la aceleași fapte sau la fapte conexe împotriva altei persoane;
 - (h) persoana suspectată sau acuzată execută sau urmează să execute o pedeapsă privativă de libertate în statul solicitat;

- (i) executarea pedepsei în statul solicitat este de natură să îmbunătățească perspectivele de reabilitare socială a persoanei condamnate sau există alte motive pentru o executare mai adecvată a pedepsei în statul solicitat;
 - (j) majoritatea victimelor sunt resortisanți sau rezidenți ai statului solicitat.
- (3) Persoana suspectată sau acuzată sau majoritatea victimelor sau un avocat în numele acestora pot solicita, de asemenea, autorităților competente ale statului solicitant sau ale statului solicitat să inițieze o procedură de transfer al procedurii penale în temeiul prezentului regulament. Cererile formulate în temeiul prezentului alineat nu creează o obligație pentru statul solicitant sau pentru statul solicitat de a solicita sau de a transfera procedura penală în statul solicitat.

Articolul 6

Drepturile persoanei suspectate sau acuzate

- (1) Înainte de emiterea unei cereri de transfer al procedurii penale, autoritatea solicitantă, în conformitate cu dreptul intern aplicabil, acordă atenția cuvenită intereselor legitime ale persoanei suspectate sau acuzate și se asigură că drepturile procedurale ale acesteia în temeiul dreptului Uniunii și al dreptului intern sunt respectate.
- (2) Cu condiția ca acest lucru să nu submineze caracterul confidențial al unei anchete, persoana suspectată sau acuzată este informată, în conformitate cu dreptul intern aplicabil, cu privire la transferul preconizat al procedurii penale, într-o limbă pe care această persoană o înțelege, și are posibilitatea de a-și exprima opinia verbal sau în scris, cu excepția cazului în care persoana respectivă nu poate fi localizată în pofida eforturilor rezonabile depuse de autoritatea solicitantă. În cazul în care autoritatea solicitantă consideră că este necesar, având în vedere vârsta persoanei suspectate sau acuzate sau starea sa fizică ori mentală, reprezentantului său legal i se oferă ocazia de a-și exprima opinia. În cazul în care cererea de transfer al procedurii penale este rezultatul unei cereri din partea persoanei suspectate sau acuzate în temeiul articolului 5 alineatul (3), o astfel de consultare cu persoana suspectată sau acuzată care a formulat cererea nu este necesară.
- (3) Opinia persoanei suspectate sau acuzate la care se face referire la alineatul (2) este avută în vedere de către autoritatea solicitantă atunci când decide dacă va solicita transferul procedurii penale.
- (4) În cazul în care autoritatea solicitată ia o decizie în conformitate cu articolul 12 alineatul (1), autoritatea solicitantă, cu condiția să nu submineze caracterul confidențial al unei anchete, informează imediat persoana suspectată sau acuzată, într-o limbă pe care această persoană o înțelege, cu privire la emiterea cererii de transfer al procedurii penale și la acceptarea sau refuzul ulterior al transferului de către autoritatea solicitată, cu excepția cazului în care persoana respectivă nu poate fi localizată în pofida eforturilor rezonabile depuse de autoritatea solicitantă. În cazul în care autoritatea solicitată ia decizia de a accepta transferul procedurii penale, persoana suspectată sau acuzată este, de asemenea, informată cu privire la dreptul său la o cale de atac în statul solicitat, inclusiv cu privire la termenul în care poate fi depusă o astfel de cale de atac.

Articolul 7
Drepturile victimei

- (1) Înainte de emiterea unei cereri de transfer al procedurii penale, autoritatea solicitantă, în conformitate cu dreptul intern aplicabil, acordă atenția cuvenită intereselor legitime ale victimei și se asigură că drepturile acesteia în temeiul dreptului Uniunii și al dreptului intern sunt respectate.
- (2) Cu condiția ca acest lucru să nu submineze caracterul confidențial al unei anchete, persoana suspectată sau acuzată este informată, în conformitate cu dreptul intern aplicabil, cu privire la transferul preconizat al procedurii penale, într-o limbă pe care această persoană o înțelege, și are posibilitatea de a-și exprima opinia verbal sau în scris. În cazul în care autoritatea solicitantă consideră că este necesar, având în vedere vârsta victimei sau starea sa fizică sau mentală, această ocazie îi va fi oferită reprezentantului legal al victimei.
- (3) Opinia victimei la care se face referire la alineatul (2) este avută în vedere de către autoritatea solicitantă atunci când decide dacă va solicita transferul procedurii penale.
- (4) În cazul în care autoritatea solicitată ia o decizie în conformitate cu articolul 12 alineatul (1), autoritatea solicitantă, cu condiția ca aceasta să nu submineze caracterul confidențial al unei anchete, informează imediat victima care are reședința în statul solicitant, într-o limbă pe care această persoană o înțelege, cu privire la emiterea cererii de transfer al procedurii penale și la acceptarea sau refuzul ulterior al transferului de către autoritatea solicitată. În cazul în care autoritatea solicitată acceptă transferul procedurii penale, victima este, de asemenea, informată cu privire la dreptul său la o cale de atac disponibilă în statul solicitat, inclusiv cu privire la termenul pentru inițierea unei astfel de căi de atac.

Articolul 8
Dreptul la o cale de atac

- (1) Persoanele suspectate, persoanele acuzate și victimele au dreptul la o cale de atac eficientă în statul solicitat împotriva unei decizii de acceptare a transferului procedurii penale.
- (2) Dreptul la o cale de atac se exercită în fața unei instanțe competente din statul solicitat în conformitate cu legislația sa.
- (3) Termenul pentru introducerea unei căi de atac nu trebuie să depășească 20 de zile de la data primirii informațiilor cu privire la decizia menționată la articolul 12 alineatul (1).
- (4) În cazul în care cererea de transfer al procedurii penale este emisă după trimiterea în judecată a persoanei suspectate sau acuzate, invocarea unei căi de atac împotriva unei decizii de acceptare a transferului procedurii penale are efect suspensiv.
- (5) Autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă cu privire la căile de atac introduse în temeiul prezentului articol.

Articolul 9
Procedura de solicitare a transferurilor de proceduri penale

- (1) Cererea de transfer al procedurii penale se întocmește pe baza certificatului prevăzut în anexă. Autoritatea solicitantă semnează certificatul și certifică exactitatea și corectitudinea conținutului acestuia.

- (2) Cererea de transfer al procedurii penale este motivată în mod corespunzător și conține, în special, următoarele informații:
- (a) date despre autoritatea solicitantă;
 - (b) o descriere a infracțiunii care face obiectul procedurilor penale, precum și dispozițiile de drept penal aplicabile ale statului solicitant;
 - (c) motivele pentru care transferul este necesar și adecvat și, în special, care dintre criteriile prevăzute la articolul 5 alineatul (2) sunt aplicabile;
 - (d) informațiile necesare disponibile cu privire la persoana suspectată sau acuzată și la victimă;
 - (e) o evaluare a impactului transferului procedurii penale asupra drepturilor persoanei suspectate sau acuzate și ale victimei;
 - (f) informații cu privire la orice acte sau măsuri procedurale care au un impact asupra procedurilor penale care au fost întreprinse în statul solicitant;
 - (g) orice condiții specifice aplicabile în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal în temeiul articolului 9 alineatul (3) din Directiva (UE) 2016/680.
- (3) În cazul în care persoana suspectată sau acuzată și-a exprimat opinia în temeiul articolului 6 alineatul (2) sau victima și-a exprimat opinia în temeiul articolului 7 alineatul (2), opinia respectivă este transmisă autorității solicitate împreună cu cererea de transfer al procedurii penale. În cazul în care opinia persoanei suspectate sau acuzate sau a victimei a fost exprimată verbal, autoritatea solicitantă se asigură că înregistrarea scrisă a unei astfel de declarații este pusă la dispoziția autorității solicitate.
- (4) Dacă este necesar, cererea de transfer al procedurii penale este însoțită de orice informații și documente suplimentare relevante.
- (5) Certificatul completat menționat la alineatul (1) și, în cazul în care s-a convenit astfel cu autoritatea solicitată, orice alte informații scrise care însoțesc cererea de transfer al procedurii penale, se traduc într-o limbă oficială a statului solicitat sau în orice altă limbă pe care statul solicitat o va accepta în conformitate cu articolul 30 alineatul (1) litera (c).
- (6) Autoritatea solicitantă transmite cererea de transfer al procedurii penale direct autorității solicitate sau, după caz, cu implicarea autorității centrale menționate la articolul 18. Autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată efectuează toate celelalte comunicări oficiale în mod direct sau, după caz, cu implicarea unei autorități centrale menționate la articolul 18.
- (7) În cazul în care autoritatea solicitată nu este cunoscută autorității solicitante, aceasta din urmă face toate demersurile necesare, inclusiv prin intermediul punctelor de contact ale Rețelei judiciare europene, pentru a stabili autoritatea competentă să ia decizii în temeiul articolului 12.
- (8) În cazul în care autoritatea din statul solicitat care a primit cererea nu are competența de a lua decizii în temeiul articolului 12, aceasta transmite cererea fără întârzieri nejustificate autorității solicitate competente din același stat membru și informează autoritatea solicitantă în consecință.

Articolul 10
Informații care trebuie furnizate de autoritatea solicitantă

Autoritatea solicitantă informează autoritatea solicitată cu privire la orice acte sau măsuri procedurale care au un impact asupra procedurilor penale care au fost întreprinse în statul solicitant după transmiterea cererii, fără întârzieri nejustificate. Această comunicare este însoțită de toate documentele relevante.

Articolul 11
Retragerea cererii

Autoritatea solicitantă poate retrage cererea de transfer al procedurii penale în orice moment înainte de a primi decizia autorității solicitate de a accepta transferul procedurii penale în conformitate cu articolul 12.

Articolul 12
Decizia autorității solicitate

- (1) Autoritatea solicitată ia o decizie motivată cu privire la acceptarea transferului procedurii penale și decide, în conformitate cu dreptul său intern, ce măsuri să ia în acest sens.
- (2) În cazul în care autoritatea solicitată consideră că informațiile comunicate de autoritatea solicitantă sunt insuficiente pentru a-i permite să decidă dacă acceptă transferul procedurii penale, aceasta poate solicita informațiile suplimentare pe care le consideră necesare.
- (3) În cazul în care autoritatea solicitată decide să refuze transferul procedurii penale în conformitate cu articolul 13, aceasta aduce la cunoștința autorității solicitante motivele refuzului. Informarea persoanei suspectate sau acuzate și a victimei se va face în conformitate cu articolul 6 alineatul (4) și, respectiv, cu articolul 7 alineatul (4).
- (4) În cazul în care autoritatea solicitată acceptă transferul procedurii penale, aceasta informează autoritatea solicitantă cu privire la căile de atac disponibile pentru a contesta decizia de acceptare a transferului procedurii penale, inclusiv cu privire la cerințele și termenele pentru exercitarea acestor căi de atac. Informarea persoanei suspectate sau acuzate și a victimei se va face în conformitate cu articolul 6 alineatul (4) și, respectiv, cu articolul 7 alineatul (4).
- (5) Atunci când autoritatea solicitată acceptă transferul procedurii penale, autoritatea solicitantă transmite fără întârziere originalul sau o copie legalizată a dosarului sau a părților relevante ale acestuia, însoțite de traducerea acestora într-o limbă oficială a statului solicitat sau în orice altă limbă pe care statul solicitat o va accepta în conformitate cu articolul 30 alineatul (1) litera (c). Dacă este necesar, autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată se pot consulta reciproc pentru a stabili documentele necesare sau părțile din aceste documente care trebuie transmise, precum și traduse.

Articolul 13
Motive de refuz

- (1) Autoritatea solicitată refuză transferul procedurii penale, integral sau parțial, în cazul în care procedura penală în temeiul dreptului intern al statului solicitat nu pot fi inițiată împotriva persoanei suspectate sau acuzate în legătură cu faptele care stau la

baza cererii de transfer al procedurii penale în unul sau mai multe dintre următoarele situații:

- (a) dacă fapta pentru care a fost formulată cererea nu constituie o infracțiune în conformitate cu legislația statului solicitat;
 - (b) dacă preluarea procedurilor penale ar fi contrară principiului *ne bis in idem*;
 - (c) dacă persoana suspectată sau acuzată nu poate fi considerată răspunzătoare penal pentru infracțiune din cauza vârstei sale;
 - (d) dacă urmărirea penală este prescrisă în conformitate cu legislația statului solicitat sau nu sunt îndeplinite condițiile pentru urmărirea penală a infracțiunii în statul solicitat;
 - (e) dacă infracțiunea face obiectul unei amnistii în conformitate cu legislația statului solicitat;
 - (f) dacă statul solicitat nu are competență în ceea ce privește infracțiunea. O astfel de competență ar putea decurge, de asemenea, din articolul 3.
- (2) Autoritatea solicitată poate refuza transferul procedurii penale, integral sau parțial, în cazul în care există unul sau mai multe motive:
- (a) dacă legislația statului solicitat prevede o imunitate sau un privilegiu care face imposibilă acțiunea;
 - (b) autoritatea solicitată consideră că transferul procedurii penale nu este în interesul unei administrări eficiente și adecvate a justiției;
 - (c) infracțiunea nu a fost săvârșită integral sau parțial pe teritoriul statului solicitat, majoritatea efectelor sau o parte substanțială a prejudiciului cauzat de infracțiune nu s-au înregistrat pe teritoriul statului respectiv, iar persoana suspectată sau acuzată nu este resortisant sau rezident al statului respectiv;
 - (d) certificatul menționat la articolul 9 alineatul (1) este incomplet sau în mod vădit incorect și nu a fost completat sau corectat în urma consultării menționate la alineatul (3).
- (3) În oricare dintre situațiile menționate la alineatele (1) și (2), înainte de a decide să refuze transferul procedurii penale, integral sau parțial, autoritatea solicitată consultă autoritatea solicitantă și, dacă este necesar, îi solicită să furnizeze fără întârziere toate informațiile necesare.
- (4) În cazul menționat la alineatul (2) litera (a) și atunci când competența de a ridica privilegiul sau imunitatea îi revine unei autorități a statului solicitat, autoritatea solicitată îi transmite o cerere în acest sens, fără întârziere. Atunci când competența de a ridica privilegiul sau imunitatea îi revine unei autorități a altui stat sau unei organizații internaționale, autoritatea solicitantă transmite o cerere în acest sens autorității în cauză.

Articolul 14

Termene

- (1) Autoritatea solicitată comunică autorității solicitante decizia sa de a accepta transferul procedurii penale fără întârziere și, în orice caz, în termen de cel mult 60 de zile de la primirea cererii de transfer al procedurii penale de către autoritatea competentă solicitată.

- (2) În situația în care, într-un caz specific, autoritatea solicitată nu poate respecta termenul prevăzut la alineatul (1), aceasta informează imediat autoritatea solicitantă în acest sens, indicând motivele întârzierii. În asemenea cazuri, termenul prevăzut la alineatul (1) poate fi prelungit cu maximum 30 de zile.
- (3) Atunci când legislația statului solicitat prevede o imunitate sau un privilegiu, termenul prevăzut la alineatul (1) nu începe să curgă decât în cazul în care și din ziua în care autoritatea solicitată a fost informată asupra faptului că acest privilegiu sau această imunitate a fost ridicată.

Articolul 15

Consultări între autoritățile solicitante și cele solicitate

- (1) Atunci când este necesar și fără a aduce atingere articolului 12 alineatul (2), articolului 13 alineatul (3) și articolului 17 alineatul (2), autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată se consultă reciproc fără întârziere pentru a asigura aplicarea eficientă a prezentului regulament.
- (2) Consultările pot avea loc, de asemenea, înainte de emiterea cererii de transfer al procedurii penale, în special pentru a stabili dacă transferul ar servi intereselor unei administrări eficiente și adecvate a justiției. Pentru a propune transferul procedurii penale din statul solicitant, autoritatea solicitată se poate consulta, de asemenea, cu autoritatea solicitantă cu privire la posibilitatea de a emite o cerere de transfer al procedurii penale.
- (3) Atunci când autoritatea solicitantă se consultă cu autoritatea solicitată înainte de a formula o cerere de transfer al procedurii penale, aceasta pune informațiile privind procedura penală la dispoziția autorității solicitate și le poate furniza autorității solicitate utilizând un certificat prevăzut în anexă.
- (4) Sunt formulate fără întârziere răspunsuri la cererile de consultări.

Articolul 16

Cooperarea cu Eurojust și cu Rețeaua judiciară europeană

Autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată au posibilitatea, în orice etapă a procedurii, de a solicita asistență din partea Eurojust sau a Rețelei judiciare europene, în conformitate cu competențele lor respective. În special, după caz, Eurojust poate facilita consultările menționate la articolul 12 alineatul (2), articolul 13 alineatul (3), articolul 15 și articolul 17 alineatul (2).

Articolul 17

Costurile aferente transferurilor de proceduri penale

- (1) Fiecare stat membru suportă propriile costuri aferente transferurilor de proceduri penale care rezultă din aplicarea prezentului regulament.
- (2) În cazul în care traducerea dosarului cauzei și a altor documente relevante în temeiul articolului 12 alineatul (5) ar presupune costuri mari sau excepționale, autoritatea solicitantă poate prezenta autorității solicitate o propunere de suportare în comun a costurilor. O astfel de propunere este însoțită de o defalcare detaliată a costurilor implicate realizată de către autoritatea solicitantă. Ca urmare a unei astfel de propuneri, autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată se consultă reciproc. După caz, Eurojust poate facilita aceste consultări.

Articolul 18
Desemnarea autorităților centrale

Fiecare stat membru poate desemna una sau mai multe autorități centrale responsabile de transmiterea și primirea administrativă a cererilor de transfer de proceduri penale, precum și a altor tipuri de corespondență oficială referitoare la astfel de cereri.

CAPITOLUL 3

EFECTELE TRANSFERULUI PROCEDURILOR PENALE

Articolul 19
Efecte în statul solicitant

- (1) Cel târziu la primirea notificării privind acceptarea de către autoritatea solicitată a transferului unei proceduri penale, respectiva procedură penală este suspendată sau întreruptă în statul solicitant în conformitate cu dreptul intern, cu excepția cazului în care a fost invocată o cale de atac în temeiul articolului 8 cu efect suspensiv și până la adoptarea deciziei finale privind calea de atac.
- (2) Fără a aduce atingere alineatului (1), autoritatea solicitantă poate, în conformitate cu dreptul său intern:
 - (a) să ia măsurile de investigare sau alte măsuri procedurale care se impun, inclusiv măsuri de prevenire a sustragerii de la procedură a persoanei suspectate sau acuzate, pentru a executa o decizie bazată pe Decizia-cadru 2002/584/JAI sau pe un alt instrument de recunoaștere reciprocă sau pentru a formula un răspuns la o cerere de asistență judiciară reciprocă;
 - (b) să mențină măsurile de investigare sau alte măsuri procedurale care se impun, inclusiv măsuri de prevenire a sustragerii de la procedură a persoanei suspectate sau acuzate, adoptate anterior, care sunt necesare pentru a executa o decizie bazată pe Decizia-cadru 2002/584/JAI sau pe un alt instrument de recunoaștere reciprocă sau pe o cerere de asistență judiciară reciprocă.
- (3) Autoritatea solicitantă poate continua sau redeschide procedura penală în cazul în care autoritatea solicitată o informează cu privire la decizia sa de a înceta procedura penală legată de faptele care stau la baza cererii de transfer al procedurii penale, cu excepția cazului în care respectiva decizie, în temeiul dreptului intern al statului solicitat, împiedică în mod definitiv derularea ulterioară a urmăririi penale și, prin urmare, inițierea altei proceduri penale pentru aceleași fapte în statul solicitat.
- (4) Alineatul (3) nu aduce atingere dreptului victimelor de a iniția sau de a solicita redeschiderea procedurii penale împotriva persoanei suspectate sau acuzate în statul solicitant, în cazul în care dreptul intern al statului respectiv prevede acest lucru, cu excepția cazului în care decizia autorității solicitate de a înceta procedura penală, în temeiul dreptului intern al statului solicitat, împiedică în mod definitiv derularea ulterioară a urmăririi penale și, prin urmare, inițierea altei proceduri penale pentru aceleași fapte în statul respectiv.

Articolul 20
Efecte în statul solicitat

- (1) Procedurile penale transferate sunt reglementate de dreptul intern al statului solicitat.

- (2) Cu condiția să nu contravină principiilor fundamentale de drept ale statului solicitat, orice act întreprins în scopul procedurilor penale sau al cercetărilor judecătorești efectuate de autoritățile competente din statul solicitant sau orice act de întrerupere sau de suspendare a termenului de prescripție are aceeași valabilitate în statul solicitat ca și cum ar fi fost efectuat în mod valabil de către propriile autorități.
- (3) Admiterea probelor transferate de autoritatea solicitantă nu poate fi refuzată în cadrul procedurilor penale din statul solicitat pentru simplul motiv că probele au fost colectate într-un alt stat membru. Probele colectate în statul solicitant pot fi utilizate în cadrul procedurilor penale din statul solicitat, cu condiția ca admisibilitatea acestor probe să nu contravină principiilor fundamentale de drept ale statului solicitat.
- (4) Dacă se pronunță o pedeapsă sau o măsură de siguranță privativă de libertate în statul solicitat, din perioada totală de detenție care trebuie executată în statul solicitat ca urmare a pronunțării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate se deduc toate perioadele de detenție executate în statul solicitant care au fost pronunțate în cadrul procedurilor penale transferate. În acest scop, autoritatea solicitantă transmite autorității solicitate toate informațiile privind perioada de detenție petrecută de persoana suspectată sau acuzată în statul solicitant.
- (5) În cazul în care procedura penală poate fi inițiată numai în urma unei plângeri atât în statul solicitant, cât și în statul solicitat, plângerea depusă în statul solicitant este valabilă și în statul solicitat.
- (6) Pedepsa aplicabilă infracțiunii este cea prevăzută de legislația statului solicitat, cu excepția cazului în care legea respectivă prevede altfel. Autoritatea solicitată poate lua în considerare, în conformitate cu dreptul intern aplicabil, pedeapsa maximă prevăzută în legislația statului solicitant, atunci când infracțiunea a fost săvârșită pe teritoriul statului solicitant. În cazul în care competența se întemeiază exclusiv pe articolul 3, pedeapsa pronunțată în statul solicitat nu este mai aspră decât pedeapsa maximă prevăzută în legislația statului solicitant.

Articolul 21

Informații care trebuie furnizate de autoritatea solicitată

Autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă cu privire la încetarea procedurii penale sau cu privire la orice decizie pronunțată la finalul procedurii penale, inclusiv dacă decizia respectivă, în temeiul dreptului intern al statului solicitat, împiedică în mod definitiv derularea ulterioară a urmăririi penale și, prin urmare, inițierea altei proceduri penale pentru aceleași fapte în statul respectiv sau cu privire la alte informații cu o valoare substanțială. Aceasta transmite autorității solicitante o copie a deciziei scrise pronunțate la încheierea procedurilor penale.

CAPITOLUL 4

MIJLOACE DE COMUNICARE

Articolul 22

Mijloace de comunicare

- (1) Comunicarea în temeiul prezentului regulament, inclusiv schimbul de certificate prevăzut în anexă, decizia menționată la articolul 12 alineatul (1) și alte documente menționate la articolul 12 alineatul (5), între autoritatea solicitantă și cea solicitată și cu implicarea autorităților centrale, în cazul în care un stat membru desemnează o

autoritate centrală în conformitate cu articolul 18, precum și cu Eurojust, se efectuează în conformitate cu articolul 3 din Regulamentul (UE) .../... [Regulamentul privind digitalizarea].

- (2) Articolul 9 alineatul (1) și alineatul (2), articolele 10 și 15 din Regulamentul (UE) .../... [Regulamentul privind digitalizarea] de stabilire a normelor privind semnăturile și sigiliile electronice, efectele juridice ale documentelor electronice și protecția informațiilor transmise se aplică comunicării transmise prin intermediul sistemului informatic descentralizat.
- (3) Consultările în temeiul articolului 12 alineatul (4) și al articolului 15 dintre autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată și cu implicarea autorității (autorităților) centrale, în cazul în care un stat membru desemnează o autoritate centrală în conformitate cu articolul 18, precum și cu Eurojust, pot fi efectuate utilizând orice mijloc de comunicare adecvat, inclusiv prin intermediul sistemului informatic descentralizat.

Articolul 23

Instituirea unui sistem informatic descentralizat

- (1) Comisia instituie, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, sistemul informatic descentralizat în sensul prezentului regulament, în care prevede următoarele:
 - (a) specificațiile tehnice care definesc metodele de comunicare prin mijloace electronice pentru sistemul informatic descentralizat;
 - (b) specificațiile tehnice ale protocoalelor de comunicare;
 - (c) obiectivele în materie de securitate a informațiilor și măsurile tehnice relevante care asigură standardele minime de securitate a informațiilor și un nivel ridicat de securitate cibernetică pentru prelucrarea și comunicarea informațiilor în cadrul sistemului informatic descentralizat;
 - (d) obiectivele minime de disponibilitate și posibilele cerințe tehnice conexe pentru serviciile furnizate de sistemul informatic descentralizat;
 - (e) standardele procedurale digitale, astfel cum sunt definite la articolul 3 punctul 9 din Regulamentul (UE) 2022/850.
- (2) Actele de punere în aplicare prevăzute la alineatul (1) se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 26 alineatul (2).
- (3) Actele de punere în aplicare menționate la alineatul (1) se adoptă până la [doi ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament].

Articolul 24

Software-ul de implementare de referință

- (1) Comisia este responsabilă cu elaborarea, întreținerea și dezvoltarea unui software de implementare de referință, pe care statele membre pot opta să îl aplice drept sistem back-end propriu în locul unui sistem informatic național. Elaborarea, întreținerea și dezvoltarea software-ului de implementare de referință se finanțează din bugetul general al Uniunii.
- (2) Eurojust este, de asemenea, în măsură să utilizeze software-ul de implementare de referință menționat la alineatul (1).

- (3) Comisia furnizează și întreține software-ul de implementare de referință și asigură asistență pentru acesta, cu titlu gratuit.

Articolul 25

Costurile sistemului informatic descentralizat

- (1) Fiecare stat membru suportă costurile de instalare, de funcționare și de întreținere a punctelor de acces ale sistemului informatic descentralizat pentru care este responsabil.
- (2) Fiecare stat membru suportă costurile de creare și de ajustare a sistemelor sale informatice naționale relevante pentru a asigura interoperabilitatea acestora cu punctele de acces și suportă costurile de administrare, de funcționare și de întreținere a sistemelor respective.
- (3) Eurojust suportă costurile de instalare, de funcționare și de întreținere a componentelor sistemului informatic descentralizat care se află în responsabilitatea sa.
- (4) Eurojust suportă costurile de creare și de ajustare a sistemului său de gestionare a cazurilor pentru a asigura interoperabilitatea acestuia cu punctele de acces și suportă costurile de administrare, de funcționare și de întreținere a sistemului respectiv.

Articolul 26

Procedura comitetului

- (1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011⁷⁵.
- (2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

CAPITOLUL 5

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 27

Statistici

- (1) Statele membre colectează periodic statistici cuprinzătoare în scopul monitorizării aplicării prezentului regulament de către Comisie. Autoritățile conservă aceste statistici și le transmit anual Comisiei. Acestea pot prelucra datele cu caracter personal necesare elaborării statisticilor. Aceste statistici includ:
- (a) numărul de cereri de transfer de proceduri penale emise, inclusiv criteriile pentru solicitarea transferului, pentru fiecare stat membru solicitat;
 - (b) numărul de transferuri de proceduri penale acceptate și refuzate, inclusiv motivele de refuz, pentru fiecare stat membru solicitant;
 - (c) numărul de anchete și urmăririi penale care nu au fost efectuate în urma acceptării de transferuri de proceduri penale;
 - (d) termenul de transmitere a informațiilor privind deciziile de a accepta sau nu transferul de proceduri penale;

⁷⁵ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

- (e) numărul căilor de atac introduse împotriva deciziilor de acceptare a transferului de proceduri penale, inclusiv cele inițiate de persoanele suspectate, de persoanele acuzate sau de victime, și numărul deciziilor contestate cu succes;
 - (f) la patru ani de la data intrării în vigoare a actelor de punere în aplicare menționate la articolul 23 alineatul (1), costurile suportate în temeiul articolului 25 alineatul (2).
- (2) Software-ul de implementare de referință și, în cazul în care este echipat astfel, sistemul back-end național trebuie să colecteze în mod programat datele menționate la alineatul (1) literele (a), (b) și (d) și să le transmită anual Comisiei.

Articolul 28
Modificări ale certificatului

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 29 în ceea ce privește modificarea anexei pentru a o actualiza sau pentru a-i aduce modificări tehnice.

Articolul 29
Exercitarea delegării de competențe

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.
- (2) Delegarea competenței menționate la articolul 28 se acordă pe durată nedeterminată începând din *[data aplicării prezentului regulament]*.
- (3) Delegarea de competențe menționată la articolul 28 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.
- (4) Înainte de a adopta un act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.
- (5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
- (6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 28 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Termenul respectiv se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 30
Notificări

- (1) Până la *[data aplicării prezentului regulament]*, fiecare stat membru notifică Comisiei următoarele:
 - (a) autoritățile care, în conformitate cu dreptul intern, sunt competente în conformitate cu articolul 2 punctele (3) și (4) să emită și/sau să valideze și să execute cereri de transfer de proceduri penale;

- (b) informații privind autoritatea sau autoritățile centrale desemnate dacă statul membru dorește să utilizeze posibilitatea prevăzută la articolul 18;
 - (c) limbile acceptate pentru cererile de transfer de proceduri penale și alte informații justificative.
- (2) Comisia pune la dispoziția publicului informațiile primite în temeiul alineatului (1), fie pe un site web dedicat, fie pe site-ul Rețelei judiciare europene create prin Decizia 2008/976/JAI a Consiliului⁷⁶.

Articolul 31

Relația cu acordurile și înțelegerile internaționale

- (1) Fără a aduce atingere aplicării lor între statele membre și statele terțe, prezentul regulament înlocuiește, începând cu *[data aplicării prezentului regulament]*, dispozițiile corespunzătoare ale Convenției europene privind transferul de proceduri în materie penală din 15 mai 1972 și ale Convenției europene de asistență judiciară în materie penală din 20 aprilie 1959, aplicabile între statele membre cărora le revin obligații în temeiul prezentului regulament.
- (2) Pe lângă prezentul regulament, statele membre pot încheia sau continua să aplice acorduri sau înțelegeri bilaterale sau multilaterale cu alte state membre după intrarea în vigoare a prezentului regulament numai în măsura în care astfel de acorduri sau înțelegeri permit consolidarea în continuare a obiectivelor prezentului regulament și contribuie la simplificarea sau facilitarea în continuare a procedurilor de transfer de proceduri penale și cu condiția ca nivelul garanțiilor prevăzut în prezentul regulament să fie respectat.
- (3) Până la *[data aplicării prezentului regulament]*, statele membre informează Consiliul și Comisia cu privire la acordurile și înțelegerile menționate la alineatul (2), pe care doresc să le aplice în continuare. De asemenea, statele membre informează Comisia, în termen de trei luni, cu privire la semnarea oricărui nou acord sau a oricărei noi înțelegeri menționate la alineatul (2).

Articolul 32

Raportare

În termen de cinci ani de la *[data aplicării prezentului regulament]*, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentului regulament, însoțit de informațiile furnizate de statele membre în conformitate cu articolul 27 alineatul (1) și colectate de Comisie.

Articolul 33

Dispoziții tranzitorii

Înainte ca obligația menționată la articolul 22 alineatul (1) să devină aplicabilă, comunicarea dintre autoritățile solicitante și cele solicitate și, după caz, cu implicarea autorităților centrale, precum și cu Eurojust în temeiul prezentului regulament se realizează prin orice mijloace alternative adecvate, ținând seama de necesitatea de a asigura un schimb de informații rapid, sigur și fiabil.

⁷⁶ Decizia 2008/976/JAI a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind Rețeaua judiciară europeană (JO L 348, 24.12.2008, p. 130).

Articolul 34
Intrare în vigoare și aplicare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament se aplică din [prima zi a lunii care urmează perioadei de doi ani de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

Obligația autorităților competente de a utiliza sistemul informatic descentralizat pentru comunicare în temeiul prezentului regulament se aplică din prima zi a lunii care urmează perioadei de doi ani de la adoptarea actelor de punere în aplicare menționate la articolul 23.

Adoptat la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European,
Președintele

Pentru Consiliu,
Președintele